

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 920

DE MISDAAD IN HET MOERAS.

20 cent

Raffles stond terzijde van den weg en beschouwde met groote aandacht de oppervlakte daarvan.

NIEUWE SERIE

De Misdaad in het Moeras.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I

HET JACHTVELD VAN JOHN RAFFLES.

Aan de spoorlijn van Londen naar Cheerness op omstreeks 1/3 van den afstand en bijna een half uur sporens van de Engelsche hoofdstad verwijderd ligt de stad Dartford.

Ten zuiden daarvan strekken zich de moerassen uit, die alleen eenige aantrekkelijkheid uitoefenen op hartstochtelijke jagers.

Men vindt daar korhoenders, kwartels, patrijzen, wilde eenden en waterwild in overvloed, maar zij vormen dan ook bijna de eenige bewoners van deze somber streek, die een opmerkelijke tegenstelling vormt met de meer zuidwaarts gelegen verrukkelijke streek van het graafschap Kent, The North Downs geheeten.

Uren ver strekken deze moerassen zich uit, slechts door enkele wegen doorkruist, en die hoofdzakelijk ten gebruike schijnen van de jagers, hetzij beroepsjagers, hetzij amateurs, die er niet tegen op zien de troosteloze eenzaamheid van dit lage land te trotseeren, waar men kilometers in het rond vaak slechts een enkele hofstede vindt, en waarboven bij het invallen van de duisternis, de roerdomp haar klagenden, somberen kreet laat hooren.

Hier en daar is het moeras zeer diep, zoo diep, dat degenen die er verdwalen zou, en den voet op zijn verraderlijke oppervlakte zetten onherroepelijk verloren zou zijn, en wegzinken in de bijna vloeibare laag slijk; op

andere plekken daarentegen ontmoet de voet reeds op een diepte van een halven meter den vasten bodem, en kan men er met behulp van stevige waterlaarzen gemakkelijk doorwaden.

Maar alleen zij, die hier geboren en getogen zijn, kunnen dit ongestraft doen.

Slechts zij weten aan voor den oningewijde onzichtbare teekens, de diepte van het moeras waar te nemen, en slechts zij kunnen zich een weg banen door dit gevaarlijke land, dat reeds vele eeuwen in een zeer slechten reuk staat.

En dit niet alleen omdat er reeds ontelbaar vele ongelukkigen door de duisternis of door het stevig aanzien van den bodem misleid, hier het leven hebben verloren, maar ook omdat de bevolking die hier woont met haar zwaarmoedige en eenzelve inborst, geloof hecht aan de vele legenden en spookverhalen die onafscheidelijk zijn van de moerassen van Dartford.

Het was op een druilerigen, mistroostigen dag in het laatst van October toen twee mannen, van top tot teen in jachtcostuum gestoken, langzaam en blijkbaar met moeite den geleidelijk hellenden weg bestegen, die uit het midden van het moeras naar het stadje Orpington voert, dat eigenlijk niet veel meer is dan een groot dorp.

De grootste der beide jagers droeg een jagerspak van grijs geribd fluweel, dat zijn slanke,

krachtige gestalte op het voordeeligt deed uitkomen.

Het büis was om het middel toegesnoerd met een breeden, lederen riem, waaraan patroontasch, weítasch, en een gemakkelijk draagbaar stoeltje bevestigd waren.

Zijn beenen staken in hooge waterlaarzen, met dikke zolen, die hem tot ver over de knie reikten, en zijn hoofd was gedekt met een bruinlakensche pet met groote klep, en voorzien van oorkleppen.

Hij droeg zijn geweer, een fraaie Hammerless met dubbelen loop, losjes in de rechterhand.

Vlak naast hem aan zijn linkervoet liep een prachtige Iersche setter, met den kop naar den grond gebogen, maar nu en dan met schranderen blik opziend naar zijn meester.

De tweede jager was blijkbaar heel wat jonger dan zijn metgezel, en op dezelfde wijze als deze gekleed.

Beiden droegen een opgerolden regenmantel boven den rugtasch, waarin zij blijkbaar hun mondvoorraad hadden medegenomen.

Zoover het oog reikte, viel er behalve deze beide jagers niemand te bespeuren in de grijze verlatenheid van het uitgestrekte moeras, waar doorheen de weg dien zij volgden en die van vastgestampte klei met sintels vervaardigd was, als een zwart lint heenslingerde.

Deze beide mannen waren John Raffles en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand.

Na een spannend en gevaarlijk avontuur, waarin hij zich weder nieuwe vijanden op den hals had gehaald, had de Groote Onbekende Londen gedurende eenigen tijd verlaten, niet alleen om die vijanden op een dwaalspoor te brengen, maar ook omdat zijn rusteloze geest weder naar verandering haakte.

Hoe zeer ook het luidruchtige leven van de reusachtige wereldstad hem meermalen onweerstaanbaar aantrok, zoo gevoelde hij zich toch ook vaak als door een onzichtbare macht gedrongen, het gedruisch der wereldstad te ontvlieden en de eenzaamheid te zoeken, slechts vergezeld door Charles Brand, zijn vertrouweling en vriend en somwijlen, zooals ook nu door zijn braven chauffeur, Henderson, die zijn meester reeds herhaaldelijk in de grootste gevaren had bijgestaan.

Raffles bezat in de buurt van Orpington een

klein jachthuis, waarheen hij zich in het begin van den herfst meermalen begaf, teneinde er op waterwild te gaan jagen, soms in een klein bootje, waarmede hij de plassen, meren en riviertjes bevoer, waardoor de moerassen van Dartford steeds opnieuw gevoed worden, maar meestentijds te voet.

Het behoeft niet gezegd te worden, dat de gentleman-inbreker, de schrik der Londensche politie, dit kleine landhuis niet onder den naam van Raffles of Lord Lister gehuurd had!

Neen, het huurcontract was gesteld op naam van den simpelen Mr. Green, een welgesteld Londenaar, die er nu en dan eenige dagen, soms een week, maar zelden langer achtereen, doorbracht.

Wanneer hij te Londen vertoefde, stond het huisje geheel ledig en was toevertrouwd aan de hoede van een ouden houtvester, aan wiens meester het toebehoorde.

Geruimen tijd hadden de twee vrienden zwijgend naast elkander voortgelopen.

De duisternis begon langzamerhand te vallen.

In de verte doemde het spitse kerktoentje van Orpington boven het lage struikgewas op, waardoor het dorp omringd was.

Nu en dan vloog, dicht voor de voeten van de beide jagers een koppel patrijzen op, maar hun weítasch was reeds vol, en zij hadden blijkbaar voordien dag genoeg aan het jachtvermaak gedaan.

Maar eindelijk scheen Charles Brand het langdurig stilzwijgen niet langer te kunnen dragen.

Hij liet den blik van zijn heldere blauwe oogen weiden over de eindeloze vlakke, slechts hier en daar onderbroken door een zeer lagen heuvel, waarop de voet vasten steun kon vinden, en zeide toen half vóór zich heen :

— Hoe onzegbaar naargeestig is het hier toch, wanneer op een herfstdag als deze de schemering begint te vallen!

— Ja, de aanschouwing van dit moeras herinnert mij steeds aan een gedeelte in „De Hel” van Dante, Charles, gaf Raffles te kennen, terwijl hij zijn groote donkergrijze oogen met een zwaarmoedige uitdrukking over het landschap liet gaan, hetwelk uren aaneen denzelfden eentonigen aanblik opleverde.

— En het verwonderlijke is, dat men op

nauwelijks een kwartier rijdens van hier de heerlijkste streken vindt, hooge boomen, een rijken plantengroei, als in het Zuiden van Italië!

— Ja, Charles — het is een beeld van het menschelijk leven! zeide Raffles kortaf. Duisternis naast licht — ellende naast rijkdom — het ontberen van het meest noodzakelijke naast een krankzinnige overdaad. De streek, waardoor wij ons thans huiswaarts spoeden, is te vergelijken met de onderste lagen der maatschappij, waar nooit een zonnestraal doordringt, waar de zwaarste arbeid nauwelijks genoeg oplevert voor een eenigszins dragelijk bestaan, waar geestelijk genot al even onbekend is als lichamelijke ontspanning — en de streek ten Zuiden van ons beteekent het leven van de nietsdoende hogere standen, van den adel, die parasiteert, en leeft van het zwoegen van — de anderen; van de rijke snoevers, die het geld van hun eveneens rijke grootvaders geërfd hebben, zonder er een hand voor uit te steken, en met dat geld alles kunnen koopen, wat hun vermoede begeerte hen slechts doet wenschen, — prachtige huizen, paarden, auto's, kostelijke maaltijden, juweelen — en mooie vrouwen!

Raffles had dit alles op een half dreigenden toon gezegd, en zijn stem had een sissenden klank.

Het was alsof hij wraak riep over het onrecht, dat miljoenen en nog eens miljoenen eeuwenlang was aangedaan....

Hij hief de gespierde linkervuist op en liet haar weer neerdalen alsof hij er een onzichtbaren vijand mee wilde verpletteren.

— Tot aan het eind mijner dagen zal ik het zelfzuchtige gebroed bestrijden, op mijn manier! Het moge dan de goede manier niet zijn — ik zie voorloopig geen andere.

Er volgde een geruime tijd van stilzwijgen op deze woorden.

Charles wist wel, dat hij er het verstandigst aan deed geen tegenwerpingen te maken.

Hij kende de zienswijze van zijn vriend, en hij kende ook den woesten haat die hem bezielde jegens de onnutte rijken, die hun geld slechts doelloos wegwerpen, zonder dat het een ander

ten nutte komt, dan verkoopers van weelde-artikelen — zelve zeer rijk.

Zoo gingen zij nog zwijgend een kwartier verder totdat zij op 't hoogste punt van den geleidelijk hellenden weg waren gekomen.

Van hier kon men bij helder weder een zeer groot gedeelte van het uitgestrekte moeras overzien, maar thans stuitte de blik als het ware op een muur van duisternis.

Slechts de eichtstbijzijnde voorwerpen kon men nog onderscheiden.

In de verte flikkerden eenige lichtjes, dat was het dorp Orpington.

Aan de linkerzijde van den weg, vrij wat lager gelegen dan deze, verhief zich een eenzaam huis.

Het was sedert jaren onbewoond.

Het schuine rieten dak liet op vele plaatsen vrij spel aan wind en regen, de vensters waren scheef gezakt, de eertijds witte muren zagen er uit alsof zij door lepra geteisterd waren, en op vele plekken vertoonden zich de steen onder de vele lagen kalk en witsel.

Zooals het daar nu lag, als het ware half weggezakt in het moeras, maakte het eenzame huis een onbeschrijfelijk troosteloozen indruk.

De duisternis had zijn omtrekken reeds verwaagd, en het leek nu een sombere massa, waarin het oog vruchteloos naar een vroolijk licht, of den rook uit een der schoorsteenen speurde.

Reeds vele jaren waren de beide vrienden dagen achtereen langs het ledige huis gegaan en telkens werd hun blik onweerstaanbaar naar den bouwval getrokken.

Ook nu stonden zij onwillekeurig even stil, leunend op hun geweer, terwijl de hond zachtjes grommend en met den staart in de lucht om hen heendraaide.

Maar plotseling greep Charles Raffles bij den arm, keek hem met groote oogen aan en vroeg fluisterend, terwijl zijn stem een weinig beefde:

— Hoorde je dat?

Raffles knikte zwijgend.

De wind, die over het moeras was komen opsteken, had den klank van een klagenden, menschelijken kreet naar de beide vrienden overgebracht....

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud
De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar

HOOFDSTUK II.

HET LEDIGE HUIS.

Raffles en Charles stonden eenigen tijd onbewegelijk te luisteren.

Zij spanden zich zooveel mogelijk in, en luisterden in gebukte houding naar een herhaling van den klagenden kreet, dien zij zoeven hadden meenen te vernemen.

Maar niets liet zich meer hooren.

Alles bleef stil.

Niets dan het suizen van den wind door de rietstengels, en heel in de verte de krijschende schreeuw van een nachtuil, die op buit uittrok.

Er waren wel 10 minuten verlopen, alvorens Charles hernam :

— Ik meende toch zeker....

— Wat meende je, Charles ?

— Ik geloofde, dat ik een menschelijke stem hoorde !

— Ik heb het ook een oogenblik gedacht, maar wij moeten ons vergist hebben !

— Kan er niemand in gevaar verkeerren, daarginds ?

— Ik zou niet weten waardoor. Wij zijn hier reeds ver buiten het moeras, de grond is hier veel hooger, en van verdrinken in de modder is geen sprake. Wilde dieren zijn hier evenmin, ook geen slangen, en voor struikroovers is het hier al een heel slechte streek !

— Maar ik geloofde, dat de kreet uit het ledige huis kwam, hernam Charles terwijl Raffles reeds aanstalten maakte, verder te gaan, maar bij het hooren van deze woorden opnieuw bleef staan.

— Uit dat huis, maar Charles dat is immers ondenkbaar ! Men heeft ons meermalen verteld, dat het huis wel bijna in geen halve eeuw een bewoner heeft gehad. Alleen een vreemdeling zou er in willen trekken, en dan nog zou men hem alles moeten verborgen houden, wat er door de bevolking van deze streek alzo over dat spookhuis verteld wordt ! Er brandt bovendien geen licht, zooals je zelf wel zult zien, ofschoon er geen luiken voor de ramen zijn, zoodat het dadelijk zou moeten opvallen, als er ergens een kaars of een lamp brandde. Wij zouden dat zeker moeten zien. Je schijnt echter nog niet overtuigd te zijn, en daar wij nog wel tien minu-

ten te missen hebben, voor het volslagen donker is, zullen wij even om het huis heenloopen.

En met deze woorden verliet Raffles den weg, en volgde een klein smal pad, hetwelk toeliep op wat vroeger wellicht een goed onderhouden heg rondom het verlaten huis was geweest, maar dat er thans uitzag als een ruige muur van gebladerte, schier ondoordringbaar, en waardoor heen zelfs geen muis had kunnen gaan.

Maar daar, waar oorspronkelijk het pad de heg had doorsneden, was een vervallen hekje, dat ook reeds bijna overwoekerd was door de takken van de heg, die zeker in tientallen jaren niet geschoren was.

Het hekje was volkomen vervallen en voor de helft vergaan, en het was al heel gemakkelijk zich er een weg door te banen.

Raffles ging voor en hij werd op den voet gevolgd door Charles die bij zichzelf vast besloten was niet heen te gaan, voor hij het huis althans vluchtig had doorzocht.

Het pad liep nog een paar meter verder, totdat het de eertijds groen geschilderde voordeur bereikte.

— Heb jij er soms aan gedacht, je zaklantaarn bij je te steken ? vroeg Raffles op gedempten toon.

— Ja zeker, Edward, maar zou het niet gevaarlijk zijn om licht te maken, vroeg de jonge man.

— Mijn hemel, wat verwacht je dan eigenlijk wel, vroeg Raffles met een zacht lachje. Denk je hier soms Ali Baba en de Veertig Roovers te vinden ?

— Je drijft er den spot mee, Edward, zeide Charles hoofdschuddend. Maar ik geloof zeker, dat ik mij niet vergist heb en dat ik wel degelijk van hieruit een klagende menschelijke stem heb gehoord.

— Nu geloof je het maar ? Dat klinkt niet erg overtuigend, mijn jongen ! Enfin, om je genoeg te doen, kunnen wij in ieder geval ons onderzoek voortzetten, maar daar hebben wij licht bij noodig. De duisternis begint reeds te vallen en ik kan geen hand voor oogen zien.

Charles doorzocht zijn zakken, en vond ten slotte zijn zaklantaarn, die een zeer krachtig licht kon verspreiden.

Raffles nam hem de lantaarn uit de handen,

knipte haar aan en belichtte het slot van de deur.

Het was stijf verroest, en het was aanstonds te zien, tenminste voor een vakman als Raffles, dat in vele jaren geen sleutel dit slot beroerd had.

— Je ziet het, mijn jongen, zeide Raffles op zachten toon, nadat hij het slot aandachtig bekeken en zich weer opgericht had, deze deur is en wordt niet gebruikt!

— Maar de achterzijde van het huis?

— Ga mede, dat zullen wij dan onderzoeken.

De twee mannen liepen om het huis heen, tot zij aan de achterzijde een tweede deur vonden, al even oud en wrak als de voordeur, maar die evenmin gebruikt scheen te zijn of te worden.

Raffles wendde zich glimlachend tot Charles en zeide:

— Als er hier menschen in huis zijn, waarvan er één aanleiding had om zoo klagend te roepen, dan moeten zij op een heel bijzondere wijze zijn binnengekomen, maar zeker niet door een van de beide deuren.

— Rammel eens aan het slot! vroeg Charles zachtjes.

Schouderophalend voldeed Raffles aan het verzoek.

Hij greep de kruk en trachtte de deur te openen, maar dit was onmogelijk.

— De deur is op slot — en zeker wel dertig jaren en misschien langer op slot geweest, Charles, zeide hij.

Daarop wierp hij Charles een onderzoekenden blik toe en vervolgde:

— Ik zie wel, dat je niet tevreden zult zijn, alvorens binnenshuis te zijn geweest.

— Je hebt het geraden, Edward! Ik geloof werkelijk, dat ik niet gerust ben, alvorens binnen in dit somber huis te zijn geweest.

— Dan zal ik je je zin geven! Ik zie daar een gebroken ruit, wij zullen de scherven uit de sponningen halen, en naar binnen klauteren.

— Heb je je revolver in je zak?

— Mijn revolver? Maar mijn hemel, wat wil je dat ik daar mee uitvoer? Geloof je werkelijk dat er iemand binnen is tegen wien wij ons zouden moeten verdedigen?

— Wie weet?

— Nu, als je het dan weten wilt — op jacht bedien ik mij meestal niet van een revolver,

maar ofschoon ik een alleen met hagel geladen geweer bij mij heb, zal ik toch het vreeselijke gevaar stoutmoedig onder het oog zien en alleen in gezelschap van mijn trouwen Winchester buks naar binnen klimmen.

— Maar wees tenminste een beetje stil! maande Charles hem dringend aan.

— Je waarschuwing komt wel wat laat, mijn jongen, hernam Raffles zachtjes lachend. Wij spreken al eenigen tijd luid genoeg, om binnenshuis verstaan te worden — vooropgesteld natuurlijk dat zich daarbinnen iemand bevindt.

En zonder een andere opmerking van Charles af te wachten, haalde Raffles de scherven snel uit de sponningen, zette zijn geweer tegen den muur en klom met de behendigheid en de vlugheid van een kat naar binnen.

Charles die zich door de spotternijen van zijn vriend niet uit het veld had laten slaan, volgde hem op den voet.

In zijn ooren meende hij nog steeds den klank te hooren van de klagende stem, die zoo vreemd over het duister moeras weer klonke had.

Een oogenblik later stonden de beide vrienden naast elkander in een klein, ruim vertrek, waar zich echter geen enkel meubelstuk bevond.

Wat er wellicht was achtergebleven, was waarschijnlijk achtereenvolgens weggehaald door stoutmoedigen, die al het houtwerk, nu het huis toch zonder eigenaar scheen te zijn, het best als brandhout meenden te kunnen gebruiken.

De wanden waren volkomen kaal, tot op manshoogte geteerd, en daarboven tot aan de zoldering gewit.

Een groote, ouderwetsche schouw bevond zich aan de linkerzijde.

Blijkbaar was deze kamer het woonvertrek geweest.

Raffles liet het licht van de lantaarn op de schouw vallen, en als kenner van oudheden wist hij nu aanstonds den ouderdom van het huis vast te stellen.

Hij wendde zich tot Charles en zeide op zachte toon:

— Daar deze schouw natuurlijk minstens even oud is als het huis, kunnen wij het er gerust voor houden, dat deze hoeve in de eerste helft van de vijftiende eeuw gebouwd werd!

Zie maar eens naar die dikke muren, naar den eigenaardigen fraaien vorm van den rookvanger, en naar het vuistdikke, vroeger zeker glanzend haardijzer! Uit het donkere gat daarboven kun je den zwaren ketting met haak zien neerhangen, waaraan eertijds de reusachtige pot met het veevoeder pruttelde. Zooals je ziet, bevindt zich hier niemand!

— Er zullen wel meer vertrekken zijn, Edward!

— Natuurlijk, en ik beloof je, dat wij ze alle zullen onderzoeken! hernam Raffles glimlachend.

Hij trad op de eenige deur van het vertrek toe en opende ze niet zonder moeite, want de hengsels waren zwaar verroest.

Het licht van Charles' lantaarn bestraalde een vrij breede gang, die met roode tegels bevloerd was, en waarvan de wanden eveneens deels geteerd, deels gewit waren.

De gang was zeer kort, nauwelijks twee en een halven meter lang, en aan den overkant bevonden zich nog twee deuren.

Raffles opende ze achtereenvolgens en bracht Charles in nog twee kleiner vertrekken, eveneens geheel kaal, en waarvan er een door twee, het andere slechts door één venster verlicht werd.

— Wat heeft dit huis een eigenaardige bouworde! mompelde Raffles zachtjes vóór zich heen. Het is vreemd, dat men deze gang niet veel langer heeft gemaakt.

— Dat is zeker, Edward! Het is zonderling, dat men haar niet heeft doorgetrokken tot aan de achterzijde van het huis—maar dat zal zeker wel een of andere reden hebben.

— Natuurlijk!

— Zouden wij nu niet eens op de vliering gaan zien?

— Zooals je wilt!

De beide mannen hadden eenige moeite om de trap te vinden, die naar de groote vliering leidde, maar eindelijk ontdekten zij hem toch in een vertrek, dat vroeger zeker tot keuken gediend had.

Ook hier bevond zich een reusachtige schouw, en door een breed, laag raam drong nog een zwakke schemering naar binnen.

De trap bevond zich in den hoek van het vertrek.

Zij liep op een klein portaal uit, een soort

gaanderij, die door stevige eiken pilaren gedragen werd.

In het midden van deze gaanderij was een lage, eikenhouten deur zichtbaar.

— Ofschoon ik zeker ben, dat zich in dit huis niemand bevindt, zul je wel zoo goed willen zijn, voor alle zekerheid aan den voet van deze trap de wacht te houden, Charles, zoodat men ons niet den terugweg kan afsnijden. Wie die „men” zijn, zou ik moeilijk kunnen zeggen, maar jij schijnt hier vijanden te verwachten.

— In ieder geval lieden, die, als zij hier wonen, het volste recht hebben om het ons kwalijk te nemen, dat wij hier ongevraagd na het vallen van de duisternis zijn binnengedrongen! hernam Charles zachtjes.

Raffles keek hem hoofdschuddend aan.

— Houdt het mij ten goede, mijn waarde, maar je verbeelding speelt je parten! Gisteren, eergisteren en de vorige dagen zijn wij eenige malen langs dit huis gekomen en steeds lag het daar even doodsch, met meerendeels gesloten luiken als op dit oogenblik. Maar laten wij geen tijd verloren doen gaan met praten, als wij de vliering doorzoekt hebben zul je toch zeker wel tevreden zijn!

— Neen, Edward!

— Wat zeg je daar? Ook dan nog niet? Wilde je soms het rieten dak gaan onderzoeken?

— Dat niet, Edward, maar er is nog een kelder in dit huis.

— Je zult je zin hebben—wij zullen ook den kelder onderzoeken.

En met deze woorden ging Raffles de trap op, terwijl Charles hem een paar schreden volgde, en zijn lantaarn zoo hoog mogelijk boven het hoofd hield, opdat het licht door de geopende deur op de vliering zou kunnen schijnen.

De deur was echter gesloten, en Raffles moest geweld gebruiken om haar te openen.

Na enkele minuten had hij het slot geforeeerd en de deur snel opengeworpen.

Hij liet zijn blikken in het rond waren door de holle ruimte, die zich voor hem uitstreekte en waarin zich slechts vier kleine zoldervensters bevonden, twee aan de eene en twee aan de andere zijde van het schuine dak.

— Welnu, klonk de zachte stem van Charles

beneden aan de trap.

— Welnu, beste Charles — er valt op deze vliering nog minder te zien dan in een leege eierschaal, antwoordde Raffles, die met één oogopslag gezien had, dat er zich op de groote, kale vliering niets anders bevond dan buitengewoon veel stof, dat zich in de hoeken verzameld had.

Nog terwijl hij sprak, begon hij de trap weder af te dalen.

— Nu de kelder nog ! zeide hij. Wij zullen ons nu werkelijk wat moeten haasten, want het is buiten reeds geheel duister, en ofschoon wij nu het moeras achter ons hebben, zou ik hier toch niet gaarne verdwalen of van den weg afraken.

— Laat ons dan maar wat voortmaken ! drong Charles aan.

Het duurde niet lang of de beide vrienden hadden de deur naar den kelder gevonden.

Zij was vervaardigd uit zeer dik eikenhout en met ijzer beslagen.

— Ik kan niet ontkennen, dat die deur er werkelijk wel wat uitziet als de poort van een gevangenis, zeide Raffles, terwijl hij er met de beide handen in de heupen gesteund vóór stil stond. In één opzicht wijkt zij er van af — want zij is niet gesloten, zooals je ziet.

En met deze woorden duwde Raffles de deur met den voet verder open.

Charles liet zijn lantaarn schijnen op een steenen trap van ongeveer 10 treden.

Uit den kelder steeg een duffe, adembeklemmende lucht op maar daardoor lieten de beide vrienden zich niet weerhouden aanstonds de trap af te dalen.

Zij bevonden zich nu in een kelder, die echter niet zoo groot was als de oppervlakte, welke het huis bedekte, deed vermoeden.

In ieder geval strekte hij zich niet over de geheele breedte en lengte van het huis uit.

De muren waren vochtig uitgeslagen en een dikke laag schimmel bedekte ze hier en daar.

De kelder ontving slechts licht door een zeer klein, rond raampje, op ongeveer anderhalven meter van den vloer aangebracht en dat door kruiselings aangebrachte tralies was afgesloten.

Het was zóó klein, dat zelfs een pas geboren kind er niet dan met groote moeite doorheen zou kunnen komen.

In den kelder bevond zich niet anders dan een ledig vat, waarvan de duigen reeds uiteen waren gevallen en een gebroken waterkruik.

Hij had geen anderen uitgang dan de deur waardoor de beide mannen waren binnengekomen.

Raffles klopte hier en daar op de muren, die overal een doffen klank gaven.

Hij onderzocht zorgvuldig den vloer, die bestond uit roode tegels, en lichtte er een groot aantal van op, met behulp van zijn pennemes.

Het bleek, dat zij een laag zwarte aarde bedekten, maar nergens een of ander valluik.

Nadat Raffles de tegels allen weder op hun plaats had gelegd richtte hij zich op en zeide glimlachend tot zijn metgezel :

— Ik beklaag mij dit uurtje oponthoud volstrekt niet, Charles, maar wij hadden toch heel wat vroeger aan ons diner kunnen zitten. Je geeft me nu toch zeker wel toe, dat dit huis werkelijk onbewoond en geheel ledig is !

— Dat moet ik wel, Edward, omdat ik het met eigen oogen gezien heb, zeide Charles mistroostig. En toch blijf ik er bij, dat de menschelijke kreet, dien wij gehoord hebben, uit dit huis moet zijn gekomen.

— En ik blijf er bij, dat je een onverbeterlijke fantast bent en dat je eigenblijk geboren had moeten worden in een meer romantisch tijdvak dan het onze ! Maar laten wij nu spoedig op weg gaan, want mijn maag begint mij te waarschuwen, dat wij ons reeds al te lang hier hebben opgehouden !

De twee vrienden verlieten het eenzame huis, op dezelfde wijze als zij het betreden hadden, maar het was alsof Charles met opzet zoo lang mogelijk treuzelde.

Maar tenslotte was hij toch wel genoodzaakt Raffles te volgen, die reeds den weg weder had bereikt, terwijl de Iersche setter vroolijk om hen heen sprong.

De twee mannen moesten nu al hun aandacht bij den weg bepalen, dien zij moesten volgen, en dat was lastig genoeg in deze tastbare duisternis, die zich reeds over het aardrijk uitstrekte.

Er werd weinig meer gesproken, maar even voor zij het dorp Orpington bereikten, merkte Charles op :

— Heb je wel op King gelet, toen wij in het huis waren ?

— Niet al te goed. Wat was er dan met den hond ?

— Wel, hij snuffelde overal rond !

— Nu, dat is een merkwaardig verschijnsel ! riep Raffles spottend uit. Natuurlijk hoopte het beest hier of daar een verdwaalde muis te verschalken. En praat nu alsjeblieft niet langer over het ledige huis, want je zoudt me werkelijk mijn eetlust bederven.

Juist op dit oogenblik bereikten de twee vrienden de buitenwijk van het stadje, terwijl achter hen heel in de verte uit het moeras de roerdomp zijn sombere, geheimzinnige klacht liet hooren.

HOOFDSTUK III.

EEN EIGENAARDIG JACHTAVONTUUR.

Den volgenden dag begaven de twee vrienden zich pas na de lunch weder op jacht.

Des morgens was het weder nog zeer slecht geweest, met hagel en regen, maar tegen twaalf uur was de wind eensklaps omgeloopen, de wolken waren vaneen gescheurd en een liefelijke herfstzon zond haar stralen neer op de moerassige streek, waar het vele weken achtereen bijna aanhoudend had geregend, zoodat talrijke wegen in een waren modderpoel waren herschapen, zelfs in dat gedeelte van het moeras, hetwelk anders vrij goed begaanbaar was.

Opgewekt grepen de twee vrienden hun geweer en weitasch en nadat Raffles King gefloten had, toog het drietal er op uit, bezielde met de beste voornemens om met een rijken jachtbuit huiswaarts te keeren.

Zij trokken het moeras weder in, evenals de vorige dagen, en zelfs onder den gouden schijn der zon verloor het moeras slechts weinig van zijn somberheid.

Toen zij voorbij het bewuste ledige huis liepen, wierp Charles er tersluiks een blik op, maar Raffles scheen aan geheel andere dingen te denken.

Met de kolf van het geweer onder den arm liep hij in gedachten verzonken voort, en pas als King door zijn houding blijk gaf dat er wild in de nabijheid was, richtte hij met een ruk het

hoofd op, en hield zijn geweer schietvaardig.

Een eind voorbij het eenzame huis, ongeveer een kwartier gaans, langs den kronkelenden weg gelegen lag een klein steenen huis hetwelk als woning diende van Robert Parker, den rentmeester van Sir Reginald Hayfield.

Juist toen de twee vrienden het kleine huis voorbijgingen, dat door een groep hoge populieren omgeven was, kwam de rentmeester naar buiten, vergezeld van een grooten, kwaad aardigen bloedhond.

Hij droeg hoge waterlaarzen en een lederen regenjas, waarvan de kraag was opgezet.

Blijkbaar was ook hij van plan zich ter jacht te begeven, want hij droeg een ganzenroer over den schouder.

Zijn krachtige gestalte stak een oogenblik scherp af tegen den witten muur van het huis, toen hij stilstond om zijn jas dicht te knopen.

Hij keek een oogenblik naar de voorbijgaande mannen, en tikte toen met een onverschillig gebaar even tegen den rand van zijn hoed.

Daarop riep hij zijn hond en verwijderde zich in eer tegenovergestelde richting.

— Ik kan niet zeggen, dat hij bijzonder beleefd is, onze vriend Parker, zeide Charles lachend. Ik krijg den indruk alsof zijn hoed op zijn hoofd zit vastgeschroefd.

— Geen wonder ! Hij is in dienst van een adellijk heer, en hij beschouwt ons als een paar burgerlijke sinjeurs, die hier eigenlijk maar ternauwernood geduld mogen worden.

— Ik vind niet, dat hij een aangenaam uiterlijk heeft, met zijn zwarte, stekende oogen en zijn arrogant gezicht.

— Neen, sympathiek is hij mij ook nooit geweest, die mijnheer Parker ! zeide Raffles.

Op hetzelfde oogenblik bracht hij het geweer snel aan den schouder, mikte in een ondeelbaar oogenblik, drukte af, en een fraaie patrijs viel op 100 meter afstand dwarrelend uit de lucht, blijkbaar doodelijk gewond.

Onmiddellijk schoot King, zonder dat het hem zelfs behoefde te worden gezegd, als een pijl uit den boog door het riet weg, en keerde een moment later met het wild in den bek terug.

Kwispelstaartend bleef hij voor zijn meester stilstaan, met opgeheven kop, waarin de schrandere oogen ondeugend tintelden.

Raffles nam hem den patrijs af, die reeds

dood was, en deed hem in zijn weitasch.

— Een prachtig schot, Edward ! riep Charles bewonderend uit. Je hebt het dier daar met je hagelpatroon op 150 meter schitterend uit de lucht gehaald.

— Ik dank je voor je compliment, Charles, maar ik schoot niet met hagel, maar met een kogel.

— Wel verbazend ! Dan is het een kranig stukje van schutterskunst, al moet ik erkennen. dat ik er nog nooit van gehoord had, dat men met kogels op waterwild schiet !

— Ik evenmin, Charles ! hernam Raffles lakoniek. Ik deed het dan ook slechts om mij een weinig te oefenen. Een man als ik kan ieder oogenblik van den dag in de meest gevaarvolle omstandigheden verkeerden, en dan is het niet kwaad, als hij met schieten een weinig vast van hand is !

— Goede hemel, vast van hand ? Wel Edward, een kunstschutter in een circus is bij jou vergeleken een sukkel !

Raffles had zijn geweer opnieuw geladen en de twee vrienden vervolgden hun weg.

Maar door een of anderen oorzaak, scheen het wild zich dien dag buiten schot te houden. Slechts nu en dan vloog er een koppel patrijzen of kwartels op, maar menigmaal zoo ver verwijderd, dat ieder schot kruit vermorsen zou zijn.

Zoodoende geraakten de beide vrienden hoe langer hoe verder in het moeras, en het was reeds laat in den middag, de zon stond reeds dicht aan de kim, toen zij eindelijk den terugweg aanvaardden.

— Herinner jij je, Edward, dat wij een oud wijf op onzen weg zijn tegengekomen ?

— Ik heb er geen gezien, Charles ! antwoordde Raffles lachend.

— Is er dan vlak voor ons een haas dwars den weg overgestoken ?

— Ook dat niet, mijn waarde !

— Dat weet ik werkelijk niet, als die kwade voortekens zijn uitgebleven, hoe het komt, dat wij heden terwijl toch de zon zoo heerlijk schijnt, bijna platzak thuis komen. Ik heb in mijn weitasch een onnoozel konijntje en een kwartel en jij een paar patrijzen en dat is alles ! Voorwaar niet veel !

— Morgen misschien beter, mijn jongen !

— Ik meende dat je morgenochtend reeds weder wilde vertrekken ?

— Dat was ik ook voornemens, maar nu het weer zich zoo plotseling ten goede heeft gekeerd, zullen wij nog een dag hier blijven.

De zon was juist achter de lage heuvels in het Westen verdwenen, toen de twee vrienden het ledige huis weder naderden.

Plotseling trok vleugelgeklepper de aandacht van Raffles.

Op geen 25 Meter afstand terzijde van den weg, vloog een koppel kwartels klapwiekend uit het riet op.

In een oogenblik had Raffles zijn Winchester aan den schouder gebracht en vuur gegeven.

Een der kwartels vloog ongedeerd verder, maar de andere viel om en om tollend en vleugellam op den grond tusschen het riet.

Dadelijk vloog King er op af, en de twee vrienden wachtten tot het dier zou terugkeeren.

Maar in plaats daarvan begon het dier eensklaps luid en toornig te blaffen.

Hij was onzichtbaar tusschen het lage riet, waarboven alleen het uiterste puntje van zijn wuivenden staart opstak en het was dus ook niet te zien, tegen wien of wat hij zoo woedend uitvoer.

— Wat is dat nu ? Wat scheelt King toch ? riep Charles verwonderd uit. Hij blaft nooit als hij apporteert !

— Natuurlijk niet, anders zou hij als jachthond ook niet deugen, zeide Raffles. Het dier heeft zeker iets bijzonders gezien, wat hem afleidt, maar ik zal hem moeten bestraffen, want hij is nu niet voor zijn plezier met ons mee uit.

Raffles bracht een klein ivoren fluitje aan de lippen, en het schrille geluid deed den hond aanstonds toesnellen, kwispelstaartend, maar zonder kwartel in den den bek !

Raffles wierp Charles een verwonderden blik toe.

— Dat is eigenaardig ! Heb ik dien kwartel aangeschoten of niet ?

— Natuurlijk ! Het beest moet al dood zijn. Hij viel als een baksteen.

— Dan is het mij een raadsel, waarom de hond hem niet apporteert !

— Misschien kan hij er niet bij !

— Wat een dwaasheid ! De vogel moet op den beganen grond of in het water zijn gevallen,

en in beide gevallen zou King hem terug brengen, want voor water is hij zeker niet bevreesd.

— Kan het zijn, dat de kwartel tusschen het riet is vastgeraakt.

— Dat is vroeger ook wel eens geschied, en dan wist de hond hem toch binnen enkele tellen vrij te maken. Maar in plaats van hier te blijven praten, doen wij beter met maar eens te gaan zien, dan zullen wij de reden wel ontdekken.

De twee mannen verlieten den weg, en betraden nu, voorafgegaan door den luid blaffenden hond, het rietland, dat stevig genoeg was, om hun gewicht te dragen, daar zij zich hier bulin de grens van het moeras bevonden.

Het bleek al spoedig dat er van water hier geen sprake was.

Wel was de bodem zeer slijkerig, daar zij door het regenwater, dat sedert weken bijna onafgebroken was neergestort, geheel doorweekt was.

Eindelijk bleef King stilstaan.

Raffles en Charles traden naderbij.

Van den kwartel was geen spoor te ontdekken.

— Dat is het gekste, wat ik als jager nog ooit heb beleefd! zeide Raffles meer verbaasd, dan hij wilde doen blijken.

— Het is raadselachtig, zeg dat liever! mompelde Charles. Hier op deze plek moet de kwartel zijn neergevallen, zie maar naar de bloedsporen aan het riet. Opvliegen kon hij onmogelijk meer, want hij was doodelijk gewond en wij hadden het trouwens moeten zien. Waar voor den duivel is hij dan gebleven?

Als antwoord op deze vraag begon King huidkeels te blaffen, en woedend met beide voorpooten in de aarde te krabben.

— Ik zie al wat het is! riep Raffles lachend uit. Daar is een klein gat in den grond, en onze vogel is daar juist ingevallen! Zie maar, King staat over het gat gebogen en blaft als een razende, uit woede, omdat hij zijn buit niet kan grijpen!

Maar nauwelijks had Raffles deze woorden gezegd, of King verdween als bij tooverslag.

Het was alsof er zich plotseling een valluik onder de pooten van het dier had geopend, waardoor het verzonken was!

— Dat is al heel eigenaardig! riep Charles uit. Wij mogen wel voorzichtig zijn, want de

grond schijnt hier vol gaten te zitten! Nu, King zal wel aanstonds te voorschijn komen!

Maar daarin had Charles zich vergist!

Van den hond was niets meer te zien, en zijn geblaf klonk nu, alsof het uit een keldergewelf kwam!

— Daar moet ik het mijne van hebben! zeide Raffles op ernstigen toon.

Hij trad voorzichtig op het gat toe, waardoor de hond, zoowel als het wild zoo eensklaps verdwenen waren, en stak zijn geweer in den kuil.

En tot zijn onuitsprekelijke verwondering zag Charles hoe niet alleen het geweer maar ook de uitgestrekte arm geheel in het gat verdween.

De verbazing van Raffles was minder weinig groot.

Hij richtte zich uit zijn geknielde houding op en zeide:

— Als dit een kuil is, door den regen in den grond gespoeld, dan is het al een heel merkwaardige kuil, want zelfs met mijn geweer kan ik geen grond voelen en slechts aan twee zijden kan ik den zijwand raken. Ik heb veel lust om dit eens nader te onderzoeken, en bovendien — wij moeten King terug hebben.

— Maar wie weet hoe gevaarlijk dat is, Edward. De grond is hier misschien door de voortdurende plasregens geheel en al ondermijnd!

— Dat komt mij onwaarschijnlijk voor, want vergeet niet, dat wij hier niet meer in het moeras zijn! Het is hier een rotsachtige bodem, met een bovengrond van klei en zand. Help mij maar maar eens om het gat een weinig grooter te maken.

Dit bleek aanvankelijk tamelijk gemakkelijk te gaan, want met hun jachtmessen konden zij de weeke aarde gemakkelijk verwijderen.

Maar na eenigen tijd stuitten zij op iets hards — hun messen hadden ongeveer een halven meter of iets meer onder de oppervlakte eenige metselstenen blootgewoeld.

— Ik weet al wat het is! riep Charles opgewonden uit. Hier heeft natuurlijk vroeger een huis gestaan, de fundamenten zijn langen tijd met aarde en zand bedekt geweest, maar op sommige plekken waren die niet bestand tegen den zwaren regenval van de laatste weken! Het zou mij volstrekt niet verwonderen als hier beneden een soort kelderruimte was.

— Het kan mij niet schelen wat er is, Charles als wij er King maar uithalen. Het arme beest is zeker door zijn val gewond, want ik hoor hem duidelijk kreunen.

Het gat was nu zoo groot, dat een man er zich gemakkelijk door kon laten zakken.

Raffles aarzelde dan ook niet.

Hij liet zich door de opening zakken, hield zich een oogenblik met de handen aan den rand vast en liet zich toen vallen, nadat Charles het licht van zijn lantaarn in het gat had laten vallen en zich had overtuigd, dat het niet dieper was dan een paar meter, en dat de arme King een weinig ter zijde lag, zachtjes jankend zijn gekwetste pooten likkend.

Raffles kwam terecht op een steenen bodem, na nauwelijks van een halven meter hoogte te zijn gevallen.

Charles stak hem de geweren toe en voegde zich daarop aanstonds bij hem.

Zonder zich in het minst te bekommeren om de zonderlinge plek, waar hij zich bevond, wijdde Raffles allereerst zijn zorgen aan zijn trouwen makker, die hem met zijn donkere oogen als het ware verwonderd en een weinigje verwijtend aanzag.

— Het arme dier is zeker erg geschrokken, zeide Raffles op zachten toon. Licht eens bij, Charles!

Charles kwam met zijn zaklantaarn dichterbij, Raffles onderzocht den hond en ontdekte, dat hij een zijner pooten een weinig geschaafd en een andere verstuikt had.

Hij maakte een verbandje met behulp van het linnen, dat hij steeds tot dat doel in zijn weeltasch meedroeg, en de hond liet hem dankbaar begaan.

Pas toen dit verricht was, richtte Raffles zich op en wierp een blik om zich heen.

Toen zeide hij langzaam :

— Dit is de eene wand, waartegen mijn geweer stuitte, toen ik het heen en weer slingerde, en dit is de andere. En mijn wapen kon geen derden en geen vierden wand raken, om de afdoende reden, dat die er niet zijn — met andere woorden: wij bevinden ons hier in een gang, een onderaardsche tunnel of hoe je het anders wilt noemen! Kijk — daar ligt onze kwartel!

— Een tunnel? Een gang?

— En wel een zeer lange, Charles, want ik kan er noch voor, noch achter ons het einde van zien.

— En daar zijn wij dus door het grootste aller toevallen binnengedrongen.

— Het is zooals je zegt! Als die koppel kwartels niet was opgevolgen, als ik er een niet van geraakt had, als het beest eens niet in dat gat was gevallen, en door den hond gevolgd was, dan zouden wij hier niet staan! En wie weet, beste Charles, zullen wij toch niet zoo platzak naar huis gaan, als wij eerst veronderstelden!

HOOFDSTUK IV.

EEN GESPREK DAT GEVOLGEN HEEFT.

De beide vrienden keken elkander een oogenblik zwijgend aan.

— Zullen wij deze tunnel niet verder onderzoeken, Edward? vroeg Charles na eenige oogenblikken.

— Stellig zullen wij dat, Charles! Al was het alleen maar om onze menschenlijke nieuwsgierigheid te bevredigen. Ik begrijp 'nu wat het is, de steenen welke wij zooeven met onze jachtmessen hebben blootgelegd, vormden het dak van dezen tunnel. Misschien is er oorspronkelijk een meter of meer grond over geweest, maar door de vele plasregens is die weggespoeld, en het tunneldak is op deze plaats voor een of ander toeval aangetast geworden, misschien door het inslaan van den bliksem, of door eenige andere gewelddadige oorzaken. Hoe het ook zij, we zijn nu binnen in de tunnel en we zullen eens zien, waarheen zij lijdt. Maar eerst moeten wij King een rustig ligplaatsje bezorgen.

Raffles ontdeek zich van zijn regenmantel van zachte stof, vouwde hem op en spreidde hem als een zachte sponde voor den gekwetsten hond.

Hij legde het dier er behoedzaam op neder, dat hem dankbaar aanzag, en hem liefkoozend de hand likte.

Raffles streelde den hond over den kop, en zeide, als een vader die tot zijn kind spreekt :

— Nu rustig hier blijven liggen, King, totdat wij terugkomen.

Het was alsof het dier hem begreep, want aanstonds vlijdde het den prachtigen kop op de

gestrekte voorpooten, slaakte een zucht van welbehagen, en sloot de oogen.

Raffles wist nu dat hij zich gerust op weg kon begeven, en dat de hond zich niet zou bewegen, voor hij zou zijn teruggekeerd.

En daarop begonnen de beide mannen hun onderzoekingstocht.

Het licht van de zaklantaarn, door Charles gedragen, wierp zijn schijnsel vooruit in een blijkbaar kaarsrechte gang van ongeveer 1½ Meter breedte en waarvan de wanden bovenaan naar elkander toenijgden.

Deze wanden waren uit zeer zware metselstenen aaneen gevoegd, en alles wees er op dat de gang vele eeuwen geleden moest zijn gegraven, in een tijd toen er voor de adellijke bewoners van deze streek veel aan gelegen was, dat zij spoedig hun biezen konden pakken, of zich ongezien naar een veilige schuilplaats konden begeven, daar men er in dien tijd nooit zeker van was, of de overheerschende partij, waartoe men toevallig behoorde, lang aan het bewind zou blijven.

De gang was volkomen waterpas en zonderling genoeg in deze streek was de vloer volkomen droog.

Behoedzaam schreden de beide vrienden verder, daar zij op verrassingen bedacht moesten zijn van allerlei aard, waarvan kuilen in den bodem niet de minsten waren.

Zoo gingen zij bijna een kwartier voort, maar plotseling werd hun de weg afgesneden.

Het beletsel bestond uit een zware eikenhouten deur, waarheen een paar hardstenen treden toegang gaven.

In tegenstelling met de tunnel was de deur zeker pas in den laatsten tijd vervaardigd, en zij had een tamelijk modern, volkomen gaaf slot, dat goed geolied bleek te zijn.

De beide vrienden keken elkander vragend aan, en na eenigen tijd zeide Charles :

— Ik gevoel mij als de kleine Aladin, die de tooverlamp moest halen voor zijn boezen, zogenoamden Oom, den toovenaar uit Afrika. Wat zou er achter die deur zijn ?

— Ik weet het niet, Charles, antwoordde Raffles kalm. Maar er is een heel eenvoudig middel, om het te onderzoeken, namelijk door die deur te openen.

— Waar zouden wij hieronsergens bevinden ?

— Als ik mij niet sterk vergis, loopt de tunnel in Zuid-westelijke richting en daar wij bijna een kwartier in rechte lijn hebben geloopt, moeten wij ons ergens in de buurt van de rentmeesterswoning bevinden. Het is trouwens het eenige huis van eenige beteekenis in deze streek, als men de buitenplaats van Sir Hayfield uitzondert, en deze deur zal toch waarschijnlijk wel bij een huis behooren !

Nog terwijl hij sprak, had Raffles de hand in den zak gestoken, en er een paar sierlijke, fijnbewerkte loopers uitgehaald, die hem maar hoogst zelden verlieten.

De deur bleek gesloten te zijn, maar in een oogwenk had Raffles het slot geopend.

Hij trok de deur voorzichtig naar zich toe, terwijl Charles de lamp in de hoogte hield en nu zagen de twee vrienden in een tamelijk grooten kelder, waar niets anders te zien was dan een onbezet wijnrek en een tweede deur, juist tegenover de eerste gelegen.

Raffles moest dus opnieuw zijn vaardigheid toonen en enkele tellen later sprong het slot met zacht geklik over.

— Ik vermoed, dat de ingang van die tunnel nog niet lang geleden ontdekt is. Waarschijnlijk was hij dichtgemetseld, en heeft men hem bij toeval ontdekt, waarop aanstonds die deur is aangebracht. En laat ons nu eens zien, waar wij hier zijn !

Raffles en Charles waren nu de tweede deur doorgegaan en bevonden zich thans in een soort bijkeuken, waar een groot hakblok met een bijl er op, een ijskast, groote tafel en twee stoelen stonden.

Op den grond lag een ledig sigarettendoosje.

De deur die naar de keuken leidde, stond aan, en Raffles behoefde haar slechts open te doen.

De keukendeur die op de gang uitkwam was niet gesloten.

Zonder zich lang op te houden, liepen de twee vrienden zonder eenig gerucht te maken de gang ten einde, toen Raffles plotseling stil stond en zijn hand op een arm van Charles drukte.

— Wat is er ? vroeg deze op fluisterenden toon.

— Wij zijn hier in een bewoond huis, mijn jongen, dat is alles ! Er wordt hier ergens gesproken, luister maar ! Doe je lamp uit, want

het zou niet aangenaam zijn, als we hier zoo verrast werden. Dat wij in een kuil zijn gevallen en uit nieuwsgierigheid deze gang hebben gevolgd, is niet erg, maar de bewoner van dit huis, wie het dan ook zijn mag, zou het volste recht hebben, zich verwonderd te toonen over de wijze, waarop wij hier zijn binnengedrongen.

Charles doofde de lamp, en de twee vrienden stonden in de duisternis.

Toch niet geheel en al, want boven aan de trap scheen een zwakke lichtglans.

Raffles trok Charles zachtjes met zich mede, en begon de trap te bestijgen.

Spoedig hadden zij de bovenste trede bereikt, en nu bleek hun ook de aarde van het lichtschijnsel — ergens in een kamer brandde licht, hetwelk door de onderste reet van een deur heen scheen.

En door die zelfde deur kwam duidelijk het geluid van twee verschillende stemmen, toebehoorende aan opgewonden mannen, die blijkbaar op dit oogenblik aan alles eerder zouden denken, dan aan de mogelijkheid dat zij beluisterd werden.

En Raffles en Charles hoorden het volgende gedeelte van een gesprek, weliswaar zeer kort, want het was het slot van een op luiden toon gevoerden twist, maar waarvan de inhoud toch veelbeteekenend genoeg was, om hen in een zeer spannend avontuur te storten....

— En als gij wilt, Sir Hayfield, dat ik mij nog langer belast met de bewaking van uw pupil, Miss Grace, dan zult gij beter moeten betalen! Het klinkt misschien wat ruw, maar wij zijn medeplichtigen, dat begrijpt gij toch wel!

— Ik begrijp alleen, Parker, dat ik je op staanden voet zou kunnen ontslaan, en dat ik zekere dingen van je weet, die het je lastig genoeg zouden kunnen maken, om elders een betrekking te vinden. Weet dus wel wat je doet!

— Ik weet het, Sir Hayfield! Ik weet meer dan u lief is! Ik weet welke de redenen zijn, die er u toe gebracht hebben, Grace Dayton gevangen te houden, nu zij haar meerderjarigheid nadert, en ik herhaal u, dat gij er goed aan zult doen, met mijn eisch rekening te houden. Wij behoeven voor elkander geen geheimen te hebben, wij weten wel ongeveer wat wij waard zijn.

— Is dit uw laatste woord, Parker?

— Mijn laatste!

— Dan hoop ik voor u, dat het u nooit berouwen zal!

Hierop volgde een ruwe vloek, het stampen van gespoorde laarzen op een houten vloer, en het achteruit schuiven van een stoel.

Van beide zijden werd het gesprek blijkbaar geeindigd beschouwd.

Het volgende oogenblik zou de deur geopend worden.

Raffles en Charles keerden daarom zoo spoedig zij konden op den afgelegden weg terug, tot zij weder bij de keukendeur stonden.

Maar niemand daalde de trap af.

Waarschijnlijk had de kamer waarin het gesprek had plaats gehad nog een anderen uitgang.

Dat bleek spoedig, want er werd met deuren geslagen, ergens in het huis kraakten de treden van een oude trap, een buitendeur werd geopend een paard hinnikte, en daarop klonk in de duisternis daar buiten het geluid van een snellen galop.

Blijkbaar verliet Sir Reginald Hayfield, want er viel nu niet meer aan te twijfelen, dat Raffles en Charles zich in de woning van Robert Parker bevonden, in groote opgewondenheid het huis van zijn rentmeester, om zich te paard naar zijn landgoed te spoeden, hetwelk bijna een half uur gaans verder was gelegen.

En toen het geluid der hoeven op den weg was weggestorven — toen werd alles in huis stil.

— Kom, mijn jongen, het is hier niet veilig voor ons! zeide Raffles op fluisterenden toon. Als mijnheer Parker ons hier overviel, zou hij in zijn recht zijn, als hij ons eenvoudig overhoop schoot. Wij hebben daareven wonderlijke zaken vernomen, en die vereischen wel eenige overdenking. Laat ons maar spoedig rechtsomkeert maken!

Aanstands werd de terugweg aanvaard door de keuken, de bijkeuken, den kelder en de eikenhouten deur.

Zoo snel zij konden, volgden Raffles en Charles de onderaardsche tunnel, totdat zij het gat weder bereikt hadden, waar King, wien het wachten zeker wat lang was gevallen, gerust lag te slapen.

Charles maakte zich gereed om door het gat

te kruipen, toen hij stil bleef staan, in luisterende houding.

— Wat is er? Waar wacht je op? vroeg Raffles eenigszins ongeduldig. Laten wij wat voort maken.

— Ik meende.... ik verbeeldde mij, dat ik heel in de verte voetstappen hoorde naderen — maar ik zal het mij wel verbeeld hebben.

En met deze woorden sprong Charles door het gat en nam den hond aan, dien Raffles hem toereikte.

Deze klauterde op zijn beurt naar buiten, en het volgende oogenblik sloegen de twee mannen haastig den weg in naar hun kleine villa, terwijl Raffles den gekwetsten hond in zijn armen droeg, met de liefde van een moeder, die haar kind sust.

Het was bijna acht uur, toen zij Orpington bereikten.

Maar zij begaven zich niet rechtstreeks naar het kleine jachthuis.

Raffles spoedde zich naar het dichtstbijzijnde telegraafkantoor en verzond daar een dringend telegram, hetwelk als volgt luidde:

„Kom per allereerste gelegenheid naar Orpington, begeef u naar Mars Hall, het landhuis van Mr. Green. Deze moet u dringend spreken in een voor u zeer ernstige aangelegenheid. Verzuim geen oogenblik, maar laat alles in den steek. Als dit telegram u tijdig bereikt, kunt gij nog gemakkelijk hedennacht hier zijn.

Dit telegram was geadresseerd aan: „Tom Saymour, Westminster Road 19, Londen”.

HOOFDSTUK V.

OP ONDERZOEK UIT.

Op den weg huiswaarts was Raffles in gedachten verdiept en Charles dacht er niet aan, hem daarin te storen.

Pas toen zij tegenover elkander zaten in de kleine gezellige eetkamer, en zich te goed deden aan den eenvoudigen maaltijd, dien Henderson had gereed gemaakt, kon de jonge man zich niet langer bedwingen en barstte uit:

— Ik geloof, dat ik er wel den top van mijn

pink voor over zou hebben, wat dit nu allemaal te beteekenen heeft! Wie is dat jonge meisje — waarom wordt zij gevangen gehouden, welk belang heeft Hayfield daarbij — in welke betrekking staat hij tot haar — en wie is de man, aan wien je het telegram zond?

— Een massa vragen, beste Charles, waarvan er echter eenige spoedig zijn te beantwoorden. Trouwens, als je wat meer geheugen had voor namen, dan zou je het meerendeel van je vragen achterwege gelaten hebben.

— Nu, ik ben benieuwd....!

— Luister dan maar eens! Het is nog geen veertien dagen geleden, dat er op de Derby-club heel wat opschudding werd gewekt door het lid Tom Saymour. Zijn gedrag baarde opzien. Hij was steeds een opgewekte, levenslustige jongen geweest, en eensklaps veranderde hij als een blad van een boom. Bij navraag bleek het, dat zijn meisje hem plotseling en geheel onverwacht had afgeschreven, blijkbaar zonder eenige redenen, en ofschoon er tusschen hen de innigste liefde bestond.

— Ja, wacht eens! riep Charles opgewonden uit. Nu herinner ik het mij! Een zijner vrienden, die ook lid van de Windsor-Club is, welke de eer geniet je tot vice-president te hebben, deed ons het verhaal! Ik erken, dat ik het vergeten had maar laat ik tot mijn verontschuldiging mogen aanvoeren, dat wij toen juist een drukken tijd hadden, en dat meisje is dus zeker....

— Zijn meisje heet Grace Dayton! Men verhaalde algemeen van haar, dat zij bij haar meerderjarigheid een zeer groot fortuin in handen zou krijgen. Maar voor zoover dat mogelijk is, hebben wij hier zeker te doen met een voorgenomen huwelijk, uit liefde want Saymour is zelf weer welgesteld, en ook heeft hij nog groote kapitalen te wachten. En nu wordt mij alles tamelijk duidelijk, Charles. Ik herinner mij, dat de voogd van het jonge meisje Hayfield heette, en er kan niet meer aan getwijfeld worden, of deze Hayfield en de landeigenaar, dien wij zooeven hoorden beschuldigen van vrijheidsberooving, zijn een en dezelfde persoon! En begrijp je nu, waarom ik aanstonds Saymour geseind heb?

— Ken je dien jongen man?

— Als Lord Aberdeen, onder welken naam ik te Londen optreed, ken ik hem vluchtig,

maar toch voldoende om sympathie voor hem te hebben opgevat : hoewel hij rijk is, en nog meer rijkdommen te wachten heeft, werkt hij hard of hij een arme drommel was, die alles van zijn werkkraft en zijn hersens moet verwachten. Trouwens, al was ik nooit met hem in aanraking geweest, dan zou ik het nog mijn plicht hebben geacht hem onmiddellijk te waarschuwen.

— Maar van een Mr. Green zal die goede jongen nooit gehoord hebben !

— Wat doet dat er toe ? Er is maar één zaak, die op dit oogenblik al zijn gedachten gevangen kan houden en zijn instinct als minnaar moet hem zeggen, dat Green hem iets over het meisje zal mededeelen, dat hem verlaten heeft.

— Dus je verwacht, dat hij zal komen ?

— Ik twijfel er geen oogenblik aan ! Er gaat om tien uur nog een trein uit Londen, en als het telegram hem slechts op tijd bereikt, kan hij om half elf of kwart vóór elf hier zijn.

— Maar je zult hem meer moeten mededeelen, dan misschien goed voor ons is !

— Wat dan wel ?

— Nu, bijvoorbeeld, dat wij een paar zware deuren geforceerd hebben !

— Als het anders niet is ! riep Raffles minachtend uit. Wij kunnen het misschien wel voor hem verzwijgen, en als wij dat niet kunnen, is het ook niets erg, want om zulke futiliteiten als een soort inbraak, zal hij zich zeker niet bekommeren, waar het gaat om een voor hem zoo gewichtige zaak.

Raffles zou niet in zijn verwachtingen teleurgesteld worden, want juist om kwart vóór elf werd er woedend aan de bel gerukt en enkele oogenblikken later liet Henderson, de reusachtige chauffeur, een jongen man binnentreden, die in lichaamsbouw slechts weinig bij hem ten achter stond.

Hij mat minstens zes voet en zijn breede schouders wezen op groote lichaamskracht en een leven van sport.

Tom Saymour kon ongeveer acht-en-twintig jaar zijn.

Hij had glanzend zwart haar en een krachtig geteekend gelaat, dat echter op dit oogenblik bleek was en een groote opwinding verried.

Hij liet zijn blikken snel van Raffles naar Charles dwalen en wendde zich toen tot den

eerste met de vraag :

— Gij zijt Mr. Green ?

— Die ben ik.

— Gij hebt mij een telegram gezonden ?

— Ja !

— Kent ge mij ?

— Als ik dat niet deed, zou ik u niet geseind hebben !

— Gij hebt mij een ernstige zaak mede te deelen ?

— Een zeer ernstige.

— Wie wat of betreft het ?

— Miss Grace Dayton, uw verloofde !

— Mijn voorgevoel ! zeide Saymour op heeschen toon, terwijl hij de hand op het hart drukte. Ik wist, dat er iets niet in orde was. Ik gevoelde het. Ik kende mijn Grace, en ik wist, dat er niets was, wat ons kon scheiden.

— Zij heeft u een afscheidsbrief geschreven ? ging Raffles voort.

— Ja, zij zeide, dat ze het beter achtte, de banden te verbreken, die ons bonden. Zij vreesde dat zij mij niet gelukkig kon maken op den duur, en daarom gaf ze mij mijn vrijheid terug. Het was nonsens, mijnheer — waanzinnige nonsens !

— Hebt ge dien brief wellicht bij u, en hebt ge er niets tegen om hem mij te toonen ?

Slechts één oogenblik scheen de jonge man te aarzelen.

Toen haalde hij zijn portefeuille te voorschijn en nam er een zacht rose getint briefje uit, hetwelk hij Raffles toestak.

Deze las den inhoud snel door, en vroeg toen :

— Hebt ge soms nog meer brieven van uw verloofde bij u — o, een paar woorden zijn voldoende, voegde hij er snel aan toe, toen hij zag, dat het gelaat van Saymour betrok.

De jonge man zocht nog even in zijn portefeuille en haalde er toen een ander briefje uit, dat slechts eenige regels bevatte, een uitnoodiging of iets dergelijks, en hetwelk hij Raffles overhandigde.

Deze vergeleek de beide handschriften met de grootste nauwkeurigheid, haalde er zelfs zijn vergrootglas bij, en vroeg toen langzaam :

— Zijt gij zeker, dat dit kleine briefje door Miss Dayton geschreven is ?

— Zoo zeker, alsof ik het zelf geschreven had !

— Dan moet ik u zeggen, mijnheer Saymour,

dat dit briefje op rose papier vervalscht is !

Deze woorden hadden een vreeselijke uitwerking. Saymour stiet een waar gebrul uit, sprong op Raffles toe, vatte hem in de borst en schudde hem heen en weder.

En Raffles deed niets en zag hem slechts glimlachend aan, en wachtte kalm tot de bui voorbij was.

Dit geschiedde vrij plotseling, zooals bij de meeste menschen.

Saymour liet Raffles los, wischte zijn voorhoofd af, viel op een stoel neer en zeide :

— Dat zult ge me waar moeten maken ! Wat ge daar zegt is monsterachtig, weet ge dat wel ? Weet ge wel, wat het beteekent, wat ge daar zegt ?

— Ik weet het zeer goed, mijnheer Saymour en ik moet u verzoeken, een weinig kalmer te zijn, want wat ik u heb mede te deelen, is wel in staat om uw bloed aan het koken te brengen.

En nu deelde Raffles den jongen man mede, wat hij en Charles denzelfden avond in de woning van den rentmeester vernomen had, zonder echter al te uitvoerig uit te weiden over de wijze, waarop zij dat huis waren binnengedrongen.

Stom en onbeweeglijk als een standbeeld, had Saymour naar dit verhaal zitten luisteren.

Slechts zijn gebalde vuisten, zijn gefronste wenkbrauwen en zijn dicht opeengeklemd lippen getuigden van wat er bij hem omging.

Toen Raffles zijn verhaal geëindigd had, stond Saymour op, trad op Raffles toe, greep zijn hand, die hij krachtig schudde en zeide op doffen toon.

— Ik ben u zeer veel verplicht, mijnheer Green ! Ik dank u van ganscher harte. Altijd heb ik het gevoel gehad, alsof er iets vreemds, iets vreeselijks met Grace was geschied — maar dit had ik zeker niet durven vermoeden. Gij zult zeker wel zoo goed zijn, mij dadelijk naar Reginald Hayfield te vergezellen, om hem met uw getuigenis te verpletteren, en hem te dwingen, de verblijfplaats van mijn meisje aan te wijzen.

Maar Raffles schudde glimlachend het hoofd.

— Mijnheer Saymour, mijn vriend en ik zijn vrij goed bekend in deze streek. Wij kennen er bijna alle bewoners, en als gij wist, wat zij van het karakter van Sir Hayfield vertellen, dan

zoudt ge wel een ander plan aan de hand hebben gedaan ! Zij beschrijven hem als een onmensch, een man zonder ziel, en als hij zich in het nauw gedreven ziet, dan zal hij eenvoudig alles heeten liegen, en hij zal ons tarten, de waarheid te ontdekken.

— Wat ! Hij zou het wagen ?

— Dat voorspel ik u ! Hij zal zich van de domme houden, hij zal u voor gek verslijten !

— Maar dan is hij zelf krankzinnig, mijnheer Green ! Hij moet toch beseffen, dat het tenslotte moet uitkomen, dat het verblijf van Grace Dayton aan niemand bekend is !

— Dat zal ook natuurlijk ten slotte wel uitlekken, maar dat duurt maanden' en in dien tijd kan hij zijn plannen volvoerd hebben !

— En wat denkt gij dat die plannen zijn ? vroeg Saymour, terwijl hij op vreeselijke wijze verbleekte.

— Hij zal het meisje met alle middelen willen dwingen om met hem te huwen, of een bewijs te teekenen, waarop zij op den dag van haar meerderjarigheid verklaart, dat zij niets van hem te vorderen heeft, want ik vrees, mijn waarde heer Saymour, dat deze vrijheidsberooving het gevolg is van het wanbeheer van het groote fortuin uwer verloofde door haar verraderlijken voogd.

— En dat zou ik den ellendeling niet voor de voeten werpen. Eischt gij dat werkelijk van mij ?

— Dat moet ik wel eischen, mijnheer Saymour — in uw eigen belang ! Gij zoudt er alles mee kunnen bederven, en niets kunnen winnen ! Wij moeten beginnen met de verblijfplaats van Miss Dayton op te sporen, en dat wel zoo spoedig mogelijk — nog hedennacht !

— Het spreekt vanzelf, dat ik u vergezel, mijnheer Green !

— Daarop heb ik gerekend ! zeide Raffles kalm. De zaak betreft u meer dan ons, en misschien kunnen wij iemand als gij mij schijnt te zijn, wel gebruiken. Mij dunkt, dat wij maar aanstonds op weg moesten gaan.

— Maar hebt gij eenige aanwijzing ? vroeg Saymour. Wie weet hoe lang het duurt totdat wij Grace gevonden hebben !

Raffles wierp Charles een snellen blik toe toen hij antwoordde :

— Wij hebben reden om te gelooven, mijn waarde Saymour, dat er niets aan verloren zal

zijn, als wij eens een kijkje gingen nemen in het ledige huis in het moeras op ongeveer een half uur gaans hier vandaan.

En nu deelde Raffles den jongen man mede wat er den vorigen dag gebeurd was en hoe zij het huis reeds doorzocht hadden, toen hun aandacht getrokken was door een klagenden menschelijken kreet.

— Maar gij hebt toch immers niets gevonden, mijnheer. Het huis was immers geheel verlaten?

— Dat was het ook — maar wij hebben het misschien niet goed doorzocht, gaf Charles te kennen. De zonderlinge bouworde is ons aanstonds opgevallen, en wie weet bevindt zich nog ergens een geheim vertrek, hetwelk aan onze aandacht is ontgaan!

— Ik ben het volkomen met mijn vriend eens, hernam Raffles. Wij zijn het huis langs den gewonen weg binnengedrongen — maar wie weet bestaat er nog wel een toegang, waarvan wij het bestaan niet kennen — een tunnel bijvoorbeeld.

— Maar dat zou veel verklaren! riep Charles opgewonden uit. Het is zeer wel mogelijk, dat de onderaardsche gang, die bij de rentmeesterswoning begint, op het ledige huis uitloopt. Het is tenminste dezelfde richting.

— Wij zullen het in elk geval aanstonds gaan onderzoeken, zeide Raffles, terwijl hij naar hoed en stok greep.

Daarop wendde hij zich tot Saymour en vroeg:

— Zijt gij gewapend?

— Ik heb een revolver in mijn zak.

— Goed zoo. Ik betwijfel het maar misschien kan het wapen u te pas komen. Het is jammer, dat wij King, mijn speurhond, niet kunnen medenemen, maar het dier is vanavond vrij ernstig gewond, en kan onmogelijk loopen.

— O, als er werkelijk iets is, mijnheer, dan verzeker ik u dat ik het ook wel zonder speurhond zal weten te vinden! riep Saymour uit, terwijl zijn zwarte oogen dreigend schitterden, en hij zijn vuisten in woede balde.

— Vooruit dan — het is reeds over twaalven, en wij zullen nog heel wat werk te verrichten hebben voor de zon weder opkomt.

Het drietal verliet het jagershuis, nadat Raffles Henderson zijn instructies was gaan geven, die bezig was in den kleinen stal de beide

paarden te verzorgen, welke Raffles en Charles uit Londen hadden medegebracht.

Het was een zeer donkere nacht en de maan had zich achter donkere wolken verscholen.

De weg, die uit het stadje naar het moeras leidde, was al spoedig ternauwernood zichtbaar want van verlichting was hier geen sprake, zoodra men de buitenwijken achter den rug had, en de weinige huizen lagen zeer ver uiteen verspreid, terwijl bovendien van bijna alle de lichten reeds lang uit waren, daar men gewend was, zich in deze streek vroeg ter ruste te begeven.

Zwijgend aanvaardden de drie mannen hun tocht naar het ledige huis.

Nu en dan moesten Raffles en Charles hun lantaarn even laten schijnen, teneinde zich er van te overtuigen, dat zij niet van den weg waren afgedwaald.

— Zijn er hier veel van deze wegen in de streek? vroeg Saymour, op wien de duisternis en de sombere eenzaamheid grooten indruk schenen te maken.

— Ja er zijn nog twee wegen, die eveneens naar het moeras leiden, en waarvan er een dicht voorbij het eenzame huis loopt.

— Hadden wij dien misschien niet beter kunnen volgen? vroeg de jonge man, die blijkbaar door ongeduld verteerd werd.

— Ik verzeker u van niet, antwoordde Raffles met een kort lachje. Ik ken hier den weg zeer goed, en gij behoeft niet bevreesd te zijn, dat ik u een omweg laat maken. Trouwens, wij moeten dezen weg wel volgen, daar wij immers het gat terug moeten vinden, hetwelk de regen in het dak van de onderaarsche gang heeft geslagen.

— U moet het mij maar niet ten kwade duiden mijnheer, zeide Saymour op zachten toon. Gij zult wel begrijpen, wat er in mij omgaat. O, als ik de schurk in mijn handen had. Maar zeg mij eens — hoe wilt gij in deze tastbare duisternis dat gat terugvinden?

— Dat zal minder moeilijk gaan dan het lijkt. Ik heb vanavond zeer nauwkeurig den tijd opgenomen, dien wij noodig hadden om van het gat in de tunnel naar ons huis terug te gaan. Wij moeten er nu vlak bij zijn. Het is een tiental meter van den weg, juist ter plaatse waar een zware meteorsteen is neergevallen,

vele eeuwen geleden, en die hier als een van de rariteiten van de streek doorgaat.

Raffles bleek goed te hebben gezien, want een paar minuten later, toen hij nogmaals stilstond en licht maakte, bevonden de drie mannen

zich juist voor den geweldigen meteorsteen, bijna een meter hoog en breed.

Zij verlieten den weg, en hadden even later het gat gevonden.

**Wilt U Uw vriend of U zelven
een welkom geschenk geven, koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100**

HOOFDSTUK VI.

DE KREET IN HET MOERAS.

Zoo snel zij konden daalden de drie mannen achtereen in het gat af, en sloegen daarop een richting in, tegenovergesteld aan die, welke Raffles en Charles dienzelfden avond hadden gevolgd.

De tunnel bleek steeds volkomen waterpas te loopen, en zij was over het algemeen een waar kunststukje op het gebied van graafwerk, hoewel zij zeker vele eeuwen oud moest zijn, waren de wanden overal nog volkomen gaaf.

Na bij het licht van de lantaarns tien minuten te zijn voortgegaan, konden de onderzoekers eensklaps niet verder.

De gang scheen op een steenen muur dood te loopen.

Charles slaakte een kreet van teleurstelling en Saymour vloekte van woede.

Alleen Raffles behield zijn kalmte en zeide glimlachend:

— Het is beter dat wij niet zoo luïdruchtig uiting geven aan onze gevoelens alvorens wij ons overtuigd hebben, of deze muur werkelijk zoo hecht is, als hij er uit ziet. Mij dunkt, dat deze tunnel volstrekt geen nut zou hebben, als zij hier ophield.

— Maar zij kan later dichtgemetseld zijn! merkte Saymour op.

— Dat geloof ik niet, hernam Raffles, want steenen van dien muur zijn zeker even oud als die van de tunnel zelve.

Onder het spreken had hij zich gebukt en nu onderzocht hij met de grootste zorgvuldigheid de oppervlakte van den muur.

Het duurde niet lang of hij had een uitsteek-

sel gevonden, dat er uitzag als een klompje kalk.

Hij duwde er uit alle macht op en op hetzelfde oogenblik draaide het geheele muurvlak om een onzichtbare as.

De drie mannen konden niet verder gaan dan slechts enkele passen.

Want tot hun groote verwondering bemerkten zij, dat zij, na eenige schreden de tunnel voorbij den muur te hebben gevolgd, op den bodem van een opgedroogden diepen put stonden!

Zij ademden opnieuw frissche lucht in, en boven hun hoofden zagen zij de wolken in woeste vaart voorbijjagen.

— Die moeite is dus voor niets geweest! zeide Charles op zachten toon, terwijl hij slechts met moeite zijn teleurstelling kon onderdrukken.

— Hoe zoo? vroeg Raffles kalm.

— Hoe zoo? herhaalde Charles. Die put is minstens 10 meter diep, Edward!

— Dat is best mogelijk. Wij hebben dien put vanavond reeds eenmaal gezien, ik hoop tenminste, dat je er op gelet hebt. Hij bevond zich ongeveer in het midden op het erf achter het kleine huis.

— Ik erken, dat ik hem over het hoofd heb gezien — maar wat doet het er eigenlijk toe. De hoofdzaak is, dat wij er onmogelijk uit zullen kunnen komen.

— Wat dat betreft heb je ongelijk, Charles — want ik zie daar het begin van een smalle ijzeren ladder, die in den wand van den put is bevestigd. Ik kan echter niet inzien, waarom wij uit dezen put zouden klimmen.

— En waarom niet als ik vragen mag? Ben je dan van plan hier te blijven?

— Neen, dat niet, mijn waarde, hernam

Raffles, het is hier niet zeer aantrekkelijk. Maar als wij uit dezen put klimmen, komen wij buiten het huis uit, en dan hadden wij evengoed onze moeite kunnen sparen, ons goed in de tunnel vuil te maken, en den weg naar het huis kunnen volgen.

— Je hebt gelijk — daar had ik niet aan gedacht! zeide Charles beschaamd. Maar wat zullen wij dan doen?

— Doorloopen, antwoordde Raffles lakoniek. Aan den kant, tegenovergesteld aan den ingang, is ook een uitgang — zie maar!

En Raffles wees Charles met opgeheven arm naar een donker gat aan de tegenovergestelde zijde van den put, die hier beneden ruim twee meter doorsnede had.

En zonder nog een opmerking af te wachten, trad Raffles de opening onverschrokken binnen, door Saymour op den voet gevolgd, die zich met geen enkel woord in deze kleine gedachtenwisseling gemengd had.

Het bleek spoedig, dat Raffles ook nu weder door zijn onfeilbaar instinct geleid was.

De tunnel liep inderdaad door aan den anderen kant van den put, over een lengte van nog ongeveer acht meter.

Zij liep uit op een zware deur.

En deze deur was wijd geopend. . . .

Saymour wilde vooruitstormen, maar Raffles hield hem met zijn krachtigen arm tegen en zeide op fluisterenden toon:

— Niet te haastig, mijn waarde! Ik heb een hartgrondigen afkeer van geopende deuren, die ik gesloten had meenen te vinden. Een weinig voorzichtigheid zal ons niet misstaan. Die openstaande deur bevat mij in het geheel niet. Laat ons eens zien. . . .

Hij ging langzaam vooruit, met de revolver in de hand, terwijl Charles met zijn zaklantaarn in de opgeheven linkerhand volgde, op alles voorbereid.

Raffles stond nu aan den voet van de zeer smalle steenen trap van ongeveer acht treden, die ternauwernood een halven meter breed waren.

Een oogenblik bleven de drie mannen in onbewegelijke houding staan, maar daarboven liet zich geen enkel geluid hooren.

Eindelijk besloten zij verder te gaan.

Raffles beklom de trap, door zijn beide met-

gezellen gevolgd, en een oogenblik later bevonden zij zich in een zeer zonderling vertrek, tenminste als men er den naam van vertrek aan mocht geven.

Het was nergens breeder dan een meter, maar de lengte bedroeg zeker minstens 15 meter, de hoogte ongeveer vier.

De wanden bestonden uit gewoon metselsteen en het eigenaardige vertrek ontving slechts zeer spaarzaam licht door een kleine, ronde opening vlak tegen de zoldering, die bovendien nog met kruiste tralies was afgesloten.

Raffles vestigde er aanstonds zijn blik op en zeide:

— Ik heb dat zonderlinge, ronde venster ook ontwaard, toen ik een blik op de vliering wierp, maar nooit zou ik hebben gedacht, dat het dezen kerker van licht moest voorzien! Het is nu geen wonder, dat wij dit vertrek bij ons onderzoek niet gevonden hebben. Het wordt gevormd door twee tusschenmuren, die over de geheele breedte en hoogte van het huis doorloopen. Maar de zonderlinge verhouding tusschen gang en huisdiepte had hij aanstonds op de gedachte moeten brengen, dat hier iets dergelijks moest bestaan. De geheime tunnel is blijkbaar de eenige uitgang uit deze gevangenis — want dat dit vertrek als gevangenis heeft moeten dienen, daaraan valt niet te twijfelen.

— Maar dan is Grace hier niet, mijnheer! riep Saymour wanhopig uit.

— Zij is hier niet — of niet meer! hernam Raffles op ernstigen toon.

— Niet meer? Wat wilt gij daarmede zeggen vroeg Saymour met een wilden glans in zijn oogen.

— Ik moet vreezen, dat er iets geschied is, waarop wij niet gerekend hebben! mompelde Raffles half binnensmonds, terwijl hij een blik om zich heen wierp.

Heel aan het einde van deze wonderlijke cel was een matras op den grond uitgespreid, en zoo nauw was dit vertrek, dat de randen daarvan tegen de zijmuren opstonden.

Daarvoor was een smal tafeltje en een stoel geplaatst.

Op de tafel stond een drinkkroes en op den grond lag een waterkruik, die in scherven was gevallen.

En dat was alles. . . .

Raffles begreep nu ook aanstands, waarom zij de deur zoeven hadden opgevonden.

Saymour scheen juist aan hetzelfde te denken, want zijn gelaat verhelderde eensklaps, en hij riep uit :

— Als Grace hier werkelijk opgesloten is geweest — kan zij dan niet ontvlucht zijn ? Wij hebben de deur opgevonden.

Maar Raffles schudde mistroostig het hoofd.

— Dat is niet zeer waarschijnlijk, zeide hij. Gij kunt er zeker van zijn dat haar cipiers niet hebben nagelaten, de deur altijd goed te sluiten, en als zij gesloten was, zou een tengere vrouw haar zeker niet kunnen openen. Neen, dat is volmaakt onmogelijk.

— Maar wat dan ?

— Wat dan ? Ik kan het u niet zeggen — maar het is zeker, dat de gevangene hier niet meer is.

Er verscheen een onheilspellende uitdrukking in de oogen van den jongen man, tot wien hij deze woorden richtte.

— Misschien heeft die ellendige Hayfield argwaan gekregen, en zijn ongelukkig slachtoffer hier weggehaald, om haar naar een veiliger plaats te brengen, barstte hij uit. Kom heeren — laat ons gaan ! Wij hebben hier niets meer te doen !

En zonder af te wachten of de beide anderen hem zouden volgen, stormde de ongelukkige minnaar de trap weder af.

Ook Raffles en Charles verlieten haastig dit sombere, schrikjagende verblijf, waarin de gevangene zich wel als verpletterd moest gevoeld hebben en ijlden Saymour na, die reeds den bodem van den put weder had bereikt.

Hij wilde verder snellen, maar Raffles hield hem bij den arm terug en zeide :

— Een oogenblik ! Wij kunnen nu evengoed door den put naar buiten gaan, dan hebben wij meer vrijheid van beweging — en wij moeten toch ook het huis nog eerst onderzoeken, want wie weet heeft de voogd van Grace Dayton zijn slachtoffer daar wel heen gebracht.

— Gij hebt gelijk, mijnheer, zeide Saymour zacht. Ik geef mij aan uw leiding over. Ik voel mij als versuft. Dat iets dergelijks in onzen verlichten tijd, — dat het in Engeland kan bestaan — ik had het niet voor mogelijk gehouden.

De smalle ijzeren ladder bleek tot op slechts

weinig decimeters van den bodem van den put te reiken.

Het viel den drie mannen dus niet moeilijk naar boven te klauteren.

Raffles, die vooraan ging, stak het hoofd boven den rand van den put uit, en keek voorzichtig om zich heen.

Er viel echter niets te bespeuren — geen enkele menscheijke gedaante, geen lichtschijnsel. En alles was doodstil.

Men hoorde niets dan het eentonig ruischen van den wind door het riet.

Raffles stapte over den rand van den put en spoedig hadden zijn beide metgezellen zich bij hem gevoegd.

Zij onderzochten het geheele huis nogmaals van kelder tot den vloer maar van een inwoner of van het ontvoerde meisje konden zij geen spoor ontdekken.

Toen zij weder in de diepe gang waren aangekomen, raadpleegde Raffles zijn horloge bij het licht van de zaklantaarn en zeide op korten toon :

— Het is nu half twee. Ik geloof, dat het tot niets dient om thans in deze duisternis ons onderzoek voort te zetten. Wij deden beter, huiswaarts te keeren, en een nieuw veldtochtplan te ontwerpen.

— Maar luister eens, mijnheer Green ! zeide Saymour, en zijn stem had een harden klank. Ik ben natuurlijk zeer erkentelijk, dat ge mij gewaarschuwd hebt, daarvoor zal ik u steeds dankbaar blijven. Maar ik ben in deze zaak partij, ziet gij. Dat zijt gij niet. Ik heb Grace Dayton innig lief, en de gedachte, dat zij zich in handen van haar schurkachtigen voogd voogd bevindt, brengt mij bijna tot waanzin. Ik geloof, dat ik hem met deze handen zou kunnen wurgen, als hij op het oogenblik voor mij stond ! En wanneer hij ook maar een haar op haar hoofd gekrenkt heeft — dat zweer ik U, dan zal hij er voor boeten ! Ik kan nu niet werkeloos blijven. Ik zou gek worden als ik niets wist ! Ik denk er niet aan u van uw nachtrust te berooven, maar gij van uw kant zult het begrijpelijk vinden, als ik nu aanstands mijn onderzoek voortzet !

— Dat kunt gij niet meenen, mijnheer Saymour ! hernam Raffles op ernstigen toon. Het zou krankzinnigheid zijn ! Gij erkent zelf, dat

gij de streek hier in het geheel niet kent. Het is stikdonker, en op honderd schreden hier vandaan begint het moeras, waar de dood u van honderd kanten beloert. Slechts zij, die hier geboren en getogen zijn, durven zich des nachts op den weg wagen, die door het moeras loopt. Gij echter zoudt onherroepelijk verdwalen, en al ware het ook, dat gij slechts een voet in het verraderlijk moeras had gezet — gij zoudt ter dood veroordeeld zijn, want het zou u langzaam maar zeker naar zich toe trekken, totdat gij een vreeselijken verstikkingsdood gestorven zoudt zijn. En wien zoudt gij hier willen ondervragen? Gij zoudt geen enkel huis kunnen vinden en de bewoners zijn reeds lang naar bed, en zouden u met verwenschingen ontvangen. Geloof mij, volg ons nu naar huis, tracht te slapen — en ik beloof u dat wij morgenochtend bij het kriecken van den dag onze onderzoekingen zullen voortzetten.

— Saymour had zwijgend geluisterd en ondanks zich zelf moest hij erkennen, dat de man, die hem hier had doen komen, maar al te zeer gelijk had.

Het stond gelijk met zelfmoord, hier als vreemdeling in den duisteren nacht een onderzoek te willen gaan instellen.

Hij boog het hoofd en zeide met een stem, die trilde van ontroering :

— Ik volg uw raad op, mijnheer Green. Slapen zal ik echter niet. Ik zal ternauwernood het aanbreken van den dag kunnen afwachten ! En dat zeg ik u, als de dag van morgen geen resultaat brengt — als ik mijn lief meisje niet terugvind, dan zal ik met de revolver in de hand voor dien schurk van een Hayfield gaan staan, en ik zal hem wel dwingen, mij de plaats te zeggen, waar hij haar thans gevangen houdt.

De groote, sterke man bedwong slechts met moeite een snik, waarop Raffles hem onder den arm nam en hem toen zachtjes wegvoerde.

De drie mannen verlieten het huis aan de voorzijde en bereikten spoedig den weg naar Orpington, dien zij thans zoo snel zij konden volgden.

Er werd slechts weinig gesproken, want iedereen was in zijn eigen gedachte verdiept.

Charles had de mogelijkheid geopperd, dat het meisje zich op het landgoed van haar voogd zou bevinden, en in een afgelegen gedeelte van

het oude slot gevangen werd gehouden, maar Raffles verwierp deze gedachte aanstonds, daar hij het onaannemelijk achtte, dat Sir Reginald Hayfield de brutaliteit zou hebben, om hiertoe over te gaan, daar hij het onmogelijk lang verborgen zou kunnen houden voor zijn groot personeel.

Heel in de verte, van den kant van het moeras, had een ruwe kreet geklonken

Zij waren nog ongeveer 10 minuten gaans van de stad, toen zij als bij onderlinge afspraak stil stonden.

Het was de kreet van een mensch, in stervensnood !

— Wat was dat ? vroeg Charles op heeschen toon, terwijl hij het koude zweet op zijn slapen voelde parelen.

— Daar gebeurt iets in het moeras ! antwoordde Raffles op ernstigen toon.

— Zullen wij niet teruggaan ? vroeg Saymour, wiens zwarte oogen in zijn bleek gelaat strak stonden van ontzetting.

— De kreet kwam niet van den kant van den weg, dien wij gevolgd zijn, zeide Raffles.

— Neen, hij klonk van de zijde van den weg naar het landgoed ! zeide Charles op zachten toon. Wij moeten, dunkt mij, een onderzoek gaan instellen !

Raffles bedacht zich eenige oogenblikken en zeide toen vastberaden :

— Ja, je hebt gelijk. Wie weet wat daarginds geschied is. Er is misschien een menschenleven te redden ! Wij zijn hier vlak bij de stad, ik zal de politie waarschuwen — of neen ! De politie heeft er voorloopig niet mee te maken. Zij zou kunnen vragen, wat wij zoo laat des nachts buitenshuis uitvoeren, en

— En wat zou dat, mijnheer Green ? riep Saymour uit. Wij hebben ons toch zeker niets te verwijten ! Ik heb toch zeker wel het recht, onderzoek te doen naar de verdwijning van mijn verloofde ?

Raffles beet zich op de lippen en een zonderlinge glimlach speelde om zijn mond.

— Gij kunt wel gelijk hebben — maar het is toch werkelijk beter, dat wij voorloopig alleen handelen. Wij zijn met ons drieën en goed gewapend, en rooverbenden komen hier gelukkig niet voor.

— Laat ons dan terugkeeren ! En spoedig !

Wie weet is het niet reeds te laat!

Zij ijlden nu denzelfden weg, dien zij gekomen waren, terug.

Gelukkig was de maan sedert eenige oogeblikken te voorschijn gekomen, en verlichtte hun pad nu voldoende om geen vrees voor verdwalen behoeven te koesteren.

Zij liepen nu zoo snel, dat zij binnen 10 minuten het eenzame huis weder hadden bereikt.

Zij staken het erf dwars over, klommen over een heg, volgden een smal zandpad, en kwamen nu opnieuw op een kleiweg, die met laag struikwasge omzoomd was.

Raffles en Charles knipten hun zaklantaarns aan, die nu een helder licht verspreidden.

— Wij loopen nu wel gevaar, dat men ons ziet, maar dat moeten wij er op wagen! zeide Raffles.

— Wat praat gij toch van gevaar, mijnheer? vroeg Saymour, terwijl hij zijn donkere oogen strak op het gelaat van Raffles vestigde. Wij doen toch zeker niets kwaads, zou ik denken!

— Op dit oogenblik niet, mijn waarde Saymour, maar de politie kon wel eens een nader onderzoek willen instellen omtrent zekere bijzonderheden van ons binnendringen in de woning van rentmeester Parker — en het is niet zeker, of zij wel met al mijn verklaringen genoeg zou nemen! Nu — dit zijn zaken, waarin ge wel weinig belang zult stellen! Laat ons maar liever ijverig zoeken.

De drie mannen volgden snel den weg, die in tallooze kronkelingen en langzaam naar het landgoed van Sir Reginald Hayfield leidde.

Zij waren ongeveer 10 minuten gaans van het eenzame huis verwijderd, toen Raffles, die vooraan liep, eensklaps stil stond, zich bukte en een lichten kreet van verbazing en schrik liet hooren.

De beide anderen hadden zich haastig bij hem gevoegd.

— Wat is het? vroeg Saymour.

— Een zwaar gewond man! antwoordde Raffles ernstig.

Inderdaad, aan de zijde zijde van den weg lag een bewegingloos lichaam.

En toen Raffles en Charles het licht van hun lantaarn op dit lichaam lieten vallen, zagen zij aanstonds, dat hier een doode lag.

Het gelaat was vertrokken, de mond was half

geopend en de oogen staarden naar den nachthemel, maar zij zagen niets meer.

Het lichaam lag op den rug met uitgespreide armen.

Met den eersten oogopslag had Raffles gezien, dat hier geen hulp meer kon baten.

— Wie is die man? vroeg Saymour op zachten toon. Kent gij hem misschien?

— Ja. Het is de rentmeester van Sir Reginald Hayfield, Robert Parker.

In zijn borstzak stak een sigarettendoos van het merk dat zij in het jagershuis gezien hadden.

— Maar de wond in zijn borst is een schotwond! riep Charles uit. Hoe is het dan mogelijk dat wij wel den kreet maar niet het schot hebben gehoord.

— Ik weet er maar een oplossing voor — en dat is, dat de moordenaar een windpistool of een windbuks heeft gebruikt, antwoordde Raffles.

— En kunt ge niet vermoeden, wie deze vreeselijke daad bedreven heeft, en wat er het motief van is, mijnheer? vroeg Saymour, die blijkbaar zeer onder den indruk was van hetgeen hij hier zag.

Raffles haalde de schouders op.

— Ik heb er volstrekt geen vermoeden van — noch van het een, noch van het ander.

— Maar moeten wij dan niet aanstonds de politie waarschuwen en ook zelve beginnen om den moordenaar op te sporen?

— Ik zal u eens wat zeggen, mijn waarde Saymour, antwoordde Raffles met een vagen glimlach om de lippen. Ik heb alle redenen om de kunde der plattelandspolitie niet al te hoog aan te slaan. Indien hier werkelijk sporen te vinden zijn, die misschien, als men ze zorgvuldig wist te bewaren, tot ontdekking van den moordenaar zouden leiden dan zouden de veldwachters en koddebeiers, geholpen door de politie van het stadje Orpington, zich waarschijnlijk haasten ze zoo spoedig mogelijk uit te wisschen, door hier op deze plek met dozijnen als olifanten te komen rondtrappelen. Neen, ik heb een ander voorstel.

— Laat dan eens spoedig hooren, wat ik u verzoeken mag.

— Wij moeten beginnen met hier kalm het aanbreken van den dag af te wachten, en wat wij hier dan ontdekken, kunnen wij wellicht ons voordeel doen, voordat de politie ter plaatse is

en zich met de zaak bemoeit. Over een half uur komt de zon op — zie maar, de hemel is in het Oosten reeds geheel rose getint.

— En als iemand anders den kreet ook gehoord heeft, en hierheen komt? vroeg Charles.

— Ik zeg je, dat dit niet waarschijnlijk is, omdat het daartoe veel te laat was, maar zelfs

al was het zoo, dan zou het nog niets te be- teekenen hebben. Niemand zal wel zoo dom zijn, een van ons voor den moordenaar aan te zien — of het moest een commissaris van politie zijn!

En met deze woorden knipte Raffles zijn zaklantaarn uit en zette zich neder op den berm van den weg.

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK VII.

VERSCHILLENDE COMBINATIES.

De beide andere mannen volgden zijn voorbeeld en gedurende eenigen tijd bleven zij zwijgend naast elkander zitten.

Maar eensklaps hief Saymour het hoofd op en vroeg:

— Zeg mij eens — hebt gij mij niet gezegd, dat die Robert Parker door den schurkachtigen Hayfield was aangesteld om Grace te bewaken?

— Dat is inderdaad het geval, antwoordde Raffles, tot wien de vraag gericht was.

— Weet gij soms of hij persoonlijke vijanden had, die het op zijn leven hebben kunnen voorzien?

— Dat is niet onmogelijk, want hij was een ruw en gewetenloos man en een harde meester voor zijn ondergeschikten.

— Het is slechts een opmerking — maar acht gij het geheel onmogelijk, dat zijn dood in verband staat met de verdwijning van Grace Dayton?

Raffles antwoordde niet dadelijk, maar dacht blijkbaar ingespannen na.

Toen antwoordde hij:

— Dat is niet onmogelijk, al moet ik bekennen dat ik dat verband nog niet kan zien. Dat Miss Grace in een oogenblik van vertwijfeling en om haar eer te redden, zelve het noodlottig schot heeft gelost, zullen wij wel terzijde moeten stellen — want waar zou zij het wapen vandaan hebben gehaald?

— Wij zouden dan ook moeten aannemen, Edward, dat Robert Parker en Miss Dayton

te zamen zijn geweest, merkte Charles op. En die veronderstelling vind ik wel een weinig gewaagd.

— Waarom eigenlijk? hernam Raffles. Is het niet denkbaar dat Parker om de een of andere reden, welke wij nog niet kennen, het meisje weder uit haar kerker heeft bevrijd?

— Maar als wij dat eens veronderstellen, mijnheer, riep Saymour uit, hoe verklaren wij het dan, dat hij haar niet onmiddellijk in vrijheid heeft gesteld zoodra zij het huis verlaten hadden?

— Deze vraag had ik mij zelf ook reeds gesteld, en ik moet zeggen, dat ik haar nog niet kan oplossen, gaf Raffles te kennen, terwijl hij peinzend voor zich uit staarde.

Het was intusschen langzaam beginnen te dagen.

Reeds waren de vormen in de onmiddellijke omgeving duidelijk zichtbaar, de nevelen begonnen op te trekken en de nacht maakte plaats voor den dag.

Geen der mannen had een oogenblik aan slapen gedacht, zoozeer was hun denkvermogen in beslag genomen door het geheimzinnige drama, dat zich op deze plek had afgespeeld, als het ware aan hun zijde, terwijl zij toch niet in staat waren zich een voorstelling te vormen van de toedracht der zaak.

Er werd nu slechts weinig meer gesproken, en de drie mannen bleven in hun eigen gedachten verdiept.

Maar toen de zon luisterrijk boven de kim verrees, en het troosteloze landschap met haar gloed vergulde, stomd Raffles op, rekte zich uit, en riep:

— En nu zullen wij eens aan het werk gaan.

met uw goedvinden. Onze nachtrust is er weliswaar bij ingeschoten, maar die kunnen wij later wel inhalen! Het is gelukkig, dat de politie blijkbaar niets vernomen heeft, want nu kunnen wij ongestoord ons onderzoek beginnen.

Raffles stond terzijde van den weg en beschouwde nu met groote aandacht de oppervlakte daarvan.

Hij liep langzaam heen en weder over den lagen berm, nu en dan in zichzelf brommend.

Saymour volgde hem verbaasd met de oogen, en keek Charles nu en dan vragend aan.

Eindelijk trad hij op den jongen man toe en zeide fluisterend :

— Ik kan mij niet goed voorstellen wat uw vriend nu doet!

— Ziet gij dat niet? Hij onderzoekt den weg! antwoordde Charles eveneens op zachten toon.

— Maar wat ziet hij daar dan toch in 's hemelsnaam? vervolgde de jonge man verwonderd. Ik kijk mijn oogen uit, maar ik zie niet anders dan een gewone oppervlakte.

— Dat komt omdat gij een stedeling zijt, zeide Charles glimlachend. Als gij zooveel op het platteland zoudt komen als wij, dan zoudt gij wel spoedig meer weten af te leiden uit schijnbaar onzichtbare zaken.

Raffles had intusschen zijn onderzoek voortgezet, zich nu en dan naar den weg bukkend.

Toen kwam hij op de beide anderen toe, en zeide :

— Langs dezen weg heeft niet veel vroeger dan gisteravond een vierwielig rijtuig gereden, met smalle wielen en met één paard bespannen. Het dier had een nieuw ijzer aan den linkerachtervoet, hetgeen duidelijk aan de hoefafdrukken te zien is.

— Mij dunkt dat dit een kostbare aanwijzing is! riep Charles uit.

— Dat geloof ik ook, mijn jongen, gaf Raffles glimlachend te kennen.

— En van welke richting kwam die wagen, vroeg Seymour vol spanning.

— Van de richting van het eenzame huis.

— Maar dan moet het er toch ook heen zijn gegaan, merkte de jonge man op, terwijl hij Raffles vragend aanzag.

— Dat is volstrekt noodzakelijk! Het kan zeer wel den weg gevolgd zijn dien wij gister-

avond gekozen hebben. In ieder geval wijzen de hoefafdrukken slechts in één richting.

— Deze weg wordt dan zeker weinig begaan, dat gij dit zien kunt?

— Zeer weinig, alleen door degenen die op het heerenhuis of verder moeten zijn, antwoordde Charles.

Raffles was reeds weder verder geloopt, zorg dragende, dat hij de nauwelijks zichtbare sporen op den weg niet uitwischte, totdat hij stil stond voor het lijk van den verslagene.

Hij bekeek het gelaat nauwkeurig, tilde het hoofd op, draaide het lichaam niet zonder moeite om, en richtte zich toen tot Seymour met de vraag :

— Ziet gij niets aan het lichaam?

— Ja zeker, vlak boven den kraag is nog een hoofdwonde! antwoordde Seymour. Wat zou dat te beteekenen hebben? Zouden er dan misschien twee aanranders zijn geweest? Een die hem heeft neergeschoten en een die hem deze verwonding heeft toegebracht.

Raffles schudde ontkennend het hoofd.

— Dat acht ik zeer onwaarschijnlijk! Mag ik u mijn lezing eens mededeelen?

— Ik verlang niets liever, mijnheer.

— Welnu dan, deze wonde aan het achterhoofd, schuins achter het oor, is betrekkelijk licht. De huid is slechts afgeschaafd, vandaar de bloeding. Ik denk dat Parker in het rijtuig gezeten of gestaan heeft, of wel er vlak naast.

Nadat hij het doodelijk schot gekregen heeft, is hij gevallen en daarbij met het hoofd op den rand of de naaf van het wiel gevallen. Beide zijn van ijzer en zij kunnen deze wonde zeer goed veroorzaakt hebben. In ieder geval is zij niet afkomstig van den val op den grond, want daartoe bevindt zich de wond te veel terzijde van het hoofd.

— Maar dat is zeer goed mogelijk, mijnheer! riep Seymour opgewonde uit.

— Mag ik mijn meening eens ten beste geven? vroeg Charles die zwijgend had staan luisteren.

— Ga je gang! zeide Raffles.

— Is het geheel ondenkbaar, dat wij hier niet te doen hebben met een moordaanslag, maar dat hier uit zelfverdediging gehandeld is?

— In zekeren zin misschien wel, antwoordde Raffles langzaam, terwijl hij zijn blikken over

den weg liet dwalen.

Eensklaps trad hij terzijde, bukte zich en raapte iets op, dat half door de grashalmen terzijde van den weg bedekt was geweest.

Het was een vrij groote revolver.

— Ik geloof dat ik hier al iets vindt, wat voor jouw opvatting zou pleiten, mijn waarde, zoo wendde Raffles zich tot Charles.

Hij onderzocht het wapen vluchtig en handig en antwoordde toen :

— Alle kogels zitten nog in het magazijn. Wij behoeven er niet aan te twijfelen, of dit wapen heeft aan Parker toebehoord. Ongetwijfeld heeft hij er zich van willen bedienen, en is het bij zijn val uit zijn hand gevlogen, en half onder het gras terecht gekomen. Het spreekt vanzelf dat de ander zich den tijd niet heeft gegund, het wapen op te rapen.

— Maar waar is dan de wagen gebleven ? riep Charles uit.

— Wat dunkt je voor de opvatting, dat hij op het rijtuig is gesprongen, en er mee vandoor is gegaan, zeide Raffles, terwijl hij opnieuw met het onderzoek van het wegoppervlak begon.

Hij wachtte het antwoord op deze vraag niet af maar riep eensklaps uit :

— Het paard heeft geruimen tijd gegaloppeerd. Zie maar eens naar die diepe hoofafdrukken. De man die wegreed had blijkbaar groote haast. En hier — indrukken van voetstappen ! De mannen hebben dicht bij elkaar gestaan, oog in oog ! Ik herroep dus mijn verklaring van zoeven dat de gedoode man in den wagen is aangeschoten, hij moet toen op den beganen grond hebben gestaan.

— Ik begrijp niet goed, dat men in zulk een helsch donkeren nacht op dezen smallen weg die voortdurend stijgt, en waarnaast de glooiing steeds dieper wordt, een paard durft laten galoppeeren ! merkte Saymour op.

— Dat kan alleen een man in doodsangst doen, voortgejaagd door de gedachten aan zijn eigen wandaad ! zeide Charles op zachten toon.

— Tenzij er wellicht in het rijtuig nog een derde persoon is geweest, die van den twist der beide mannen gebruik heeft kunnen maken om te vluchten ! zeide Raffles langzaam.

Saymour stiet een kreet van verrassing uit en riep :

— Maar dan, dan zou misschien.. Grace.. !

— Ik zeg niet dat het onmogelijk is, mijn waarde Saymour, hernam Raffles. En toch, wij moeten met alle waarschijnlijkheden rekening houden. Want aan den anderen kant is het toch bijna ondekbaar, dat Parker, als hij inderdaad het jonge meisje heeft willen ontvoeren, dit zou hebben gedaan, zonder haar den mond te snoeren en te binden !

— Maar zij was het misschien in het geheel niet, mijnheer ! hernam Saymour op harts-tochtelijken toon. Misschien heeft hij haar wel in vrijheid willen stellen om zich aldus te wreken op Hayfield.

— Zoo laat in den avond ? vroeg Raffles op weifelenden toon.

— Waarom niet ? Het gesprek had immers ook des avonds plaats gehad ?

Hij liet alle mogelijkheden aan zich voorbij gaan, overwoog alle kansen, onderzocht nogmaals zeer nauwkeurig het oppervlak van den weg en staarde toen geruimen tijd vóór zich uit over het moeras, waarboven de ochtend-niveaus begonnen op te trekken.

Heel in de verte, boven op den lagen heuvel, waren de daken zichtbaar van het landgoed van Sir Reginald Hayfield, „Doberty Castle”.

De zon schitterde op de lichtblauwe leien.

Eindelijk zeide hij langzaam :

— Misschien hebt gij wel gelijk ! Laat ons nu het spoor eens verder volgen !

— Maar waartoe kan dat dienen, mijnheer ? riep Saymour uit. Gij hebt mij zelf gezegd, dat deze weg voert naar het landgoed van Hayfield. Wie kan het dan anders geweest zijn dan die oude schurk, die dezen man gedood heeft ?

— Ik zeg niet, dat hij het niet was ! hernam Raffles bedaard. Maar de weg naar Doberty Castle heeft nog een zijweg — voor wij dus onze conclusies trekken, moeten wij eerst zekerheid hebben omtrent de richting, welke de wagen gevolgd heeft. Wij zouden alles bederven, door nu op het laatste oogenblik overhaast te oordeelen en te handelen !

De weg werd nog eenigen tijd gevolgd, terwijl Raffles zijn blikken onafgewend op den bodem gevestigd hield.

Toen bereikten de drie mannen den zijweg.

Maar het spoor van wagen en hoeven liep recht door, recht op „Doberty Castle” aan....

— Nu valt er toch zeker niet meer aan te

twijfelen, mijnheer, riep Saymour met bleek gelaat en gebalde vuisten. Het is nu, dunkt mij, zoo helder als glas! Parker heeft Grace willen ontvoeren — Hayfield heeft achterdocht gekregen, — hij is hem gevolgd, of tegemoet gegaan — hier op den weg heeft de ontmoeting plaats gehad en de gevolgen zien wij hier vóór ons! De schurk is daarop in den wagen gesprongen, en nu heeft hij mijn kleine lieveling daarginds in dat huis opgesloten, waarvan wij hier de daken kunnen zien! Wij moeten er dadelijk heen!

Maar Raffles legden den jongen man, die van woede en wraakzucht sidderde, kalmeerend de hand op den schouder, en zeide op ernstigen toon:

— Ik herhaal u nogmaals dringend — laten wij niets overijld doen! Ik beloof u, dat alles gedaan zal worden om Grace Dayton terug te vinden, en Hayfield zal zijn verdiende loon niet ontgaan!

— Gij vergt van mij, dat ik zal wachten, terwijl ik volstrekt niet zeker ben, dat de elendeling niet zal pogen haar met geweld... neen, dat kunt gij niet van mijn verwachten. Ik moet, ik zal er heen!

— En als hij haar reeds ergens anders heeft heen gebracht en koelbloedig ontkent?

— Dan....

Saymour kon niet uitspreken. De jonge, krachtige man barstte eensklaps in snikken uit, die zijn herculische gestalte deed schokken.

Raffles keek hem ernstig aan, en hernam toen, na even te hebben nagedacht:

— Ik kan mij volkomen begrijpen, wat er in u omgaat. Welnu, dan zullen wij aanstonds handelen. Wij zullen ons zekerheid verschaffen en daar heen gaan. Kent Hayfield u persoonlijk?

— Hij heeft mij nooit gezien!

— Zooveel te beter! Ik ben hem echter verscheidene malen tegen gekomen, en het zal dus noodig zijn, dat ik mijn uiterlijk een weinig verander!

— Zijt gij een tooneelspeler? riep Seymour verwonderd uit.

— Als het noodig is — ja! antwoordde Raffles kortaf. Wij zullen ons gaan aandienen als stalknechts of iets dergelijks, en hij mag oppassen, als hij een paard met een versch beslagen linker achterbeen in zijn stal heeft.

De oogen van den jongen man begonnen te schitteren, toen hij deze woorden vernam.

Hij greep Raffles' hand en drukte ze alsof hij ze wilde verbrijzelen.

— Ik dank u voor die woorden, mijnheer! Gij geeft mij het leven terug! Eindelijk zal ik niet langer meer werkeloos behoeven te zijn. Eindelijk kan ik iets doen — eindelijk zal ik tegenover den schurk komen te staan!

— Maar beloof mij tenminste, dat gij u zult weten in te houden, en niet alles bederft door uw toemelooste woede! zeide Raffles. Bedenk, dat wij daardoor de zaak nog kunnen verliezen, want Hayfield is niet alleen een sluw, maar ook een hoogst gevaarlijk man! Als hij inzag, dat hij zou moeten boeten voor de daad op den weg, dan zou hij, alleen om aan zijn lage wraak te voldoen, het meisje in haar nieuwe gevangenis liever laten verhongeren, dan haar verblijfplaats aan de politie of aan u mede te deelen.

De jonge man werd zeer bleek, maar hij zeide nu, blijkbaar veel rustiger en onder den invloed Raffles oogen en stem:

— Ik zal uw raad opvolgen, mijnheer, ik beloof het u.

— Goed zoo! Wij moeten nu aanstonds ons plan opmaken.

— Wat moet er met den doode gebeuren? vroeg Charles.

Raffles haalde de schouders op.

— De levenden gaan boven de dooden, zeide hij. Er zal daarginds wel iemand voorbij komen, en anders kunnen wij de politie telefonisch waarschuwen. Wij kunnen nu geen tijd meer verliezen met verklaringen! Aanstonds naar „Marsh Hall” en ons daar vermomd! Het laatste bedrijf van het treurspel gaat beginnen.

HOOFDSTUK VIII.

GERECHTIGHEID.

De drie mannen sloegen aanstonds een smal pad in, dat hen spoedig naar Orpington bracht.

Een kwartier later hadden zij Marsh Hall bereikt.

Zooals Raffles wel half verwacht had, was Henderson, de trouwe chauffeur in het geheel niet naar bed gegaan, ongerust als hij was over het uitblijven van zijn meester, diens trouwen

Charles en zijn gast.

Raffles bracht Saymour naar de kleine ontvangstkamer, en zeide glimlachend :

— Als wij elkander straks wederzien, zal ik er geheel anders uitzien. Maar laat u dat niet verontrusten, ik ben en blijf u toegedaan !

Hij knikte den jongen man nog eens vriendelijk toe, en verliet vervolgens het vertrek.

Een kwartier verstreek, toen trad er een breed geschouderde knaap met sluik, zwart haar, een breed mond, en een dommen grijns op zijn gelaat het vertrek weder binnen, gekleed in een boerenkiel, en met zware laarzen aan.

— Daar ben ik weder, mijn waarde Saymour riep Raffles vroolijk uit. Bevalt het costuum u ?

— Het is bijna niet te gelooven, dat gij dezelfde man zijt, die zooeven het vertrek heeft verlaten ! zeide Saymour, die zijn oogen niet vertrouwde.

— Ja, ik ben, zeg ik al het zelf, steeds beroemd geweest voor mijn verkleedingskunst, zeide Raffles langs zijn neus. Maar laat ons nu niet langer praten, hier heb ik eenige afgedragen kleederen voor u. Trek die aan, haal uw fraai gekamd haar wat door de war, maak uw gelaat een weinig groezelig en dan kunnen wij op weg gaan. Spreek zoo weinig mogelijk, want het zou u misschien moeilijk vallen, uw beschaafde spreektaal af te wennen. Dat zal mij al licht gemakkelijk afgaan !

— En uw vriend ? vroeg Saymour.

— Die heeft een andere taak, zeide Raffles kortaf.

Saymour trok snel de kleederen aan, en bij het verlaten van het afgelegen jagershuis, bemerkte hij waarin de taak van Charles bestond. Die was op het platte dak van het huis geklommen, vanwaar men den omtrek uren ver kon overzien. Gewapend met een goeden verrekijker.

Hij wierp Raffles een dankbaren blik toe, maar zeide niets.

Beiden sloegen den weg in, die naar „Doberty Castle” voerde, en Saymour had alle gelegenheid om op te merken, dat zijn metgezel, als hij inderdaad tooneelspeler was, het tot een verbazende hoogte had gebracht, want iedereen zou hem stellig voor een stalknecht houden en voor niets anders !

Na een half uur te hebben geloopt, bereikten

de twee mannen het prachtige heerenhuis, dat door dichte boomen omringd was.

Ter rechterzijde bevonden zich de stallen, en aan de linkerhand verhief zich de garage.

— En dat alles wordt stellig in stand gehouden met het geld van Grace Dayton ! bromde Saymour tusschen de tanden. Het is bekend dat Hayfield in de Clubs hoog speelt en er een minnares op na houdt, die hem handel vol geld kost ! Nu, zijn lot zal spoedig bezegeld zijn !

Op het groote erf voor den stal liepen een paar mannen heen en weer, met bezem en emmers in de handen.

Raffles riep een hunner aan, en zeide in onvervalscht boerendialect :

— Hoor eens hier, maat, is er geen werk hier voor een goeden stalknecht die zijn vak verstaat ?

De aangesprokene haalde de schouders op en zeide.

— Daar heb ik niets over te zeggen, dat moet je aan den stalmeester vragen !

— Waar kan ik dien vinden ?

De stalknecht wees over zijn schouder in de richting van den stal, en ging verder.

— Erg breedspakig is onze goede vriend niet, bromde Raffles tusschen de tanden, maar wij zullen het met dié vage aanwijzing zien te doen.

En met die woorden opende hij zonder meer het hek in de omheining en trad het erf op, gevolgd door Tom Saymour, die bij zichzelf de opmerking maakte, dat hij zelfs op het tooneel van een eerste rangsschouwburgzelden zoo goed had zien comedie spelen, als door den man die daar voor hem liep, en die zijn geheele leven nooit iets anders scheen te zijn geweest dan paardenknecht.

Zij bereikten spoedig den stal, waarvan de breede deuren open stonden en traden binnen.

Zij vonden er echter niemand, de stalbaas had waarschijnlijk zooeven den grooten stal door een anderen uitgang verlaten.

In een viertal boxes stonden even zooveel fraaie rijpaarden, en daarnevens knabbelden twee koetspaarden aan het hooi in hun ruif.

Raffles maakte aanstonds van deze gelegenheid gebruik, die zich waarschijnlijk niet zoo spoedig weder zou voordoen !

Hij sprak de dieren vriendelijk toe terwijl hij ze naderde, klopte de fraaie paarden op het

glanzende kruis, en lichtte toen van beiden den linkerachtervoet op.

Hij hield den hoof van het laatste paard, een fraaien vos-bruin, een oogenblik op, keek Saymour glimlachend aan, en zeide :

— Twijfel is nu zeker niet meer mogelijk, dit paard heeft een splinternieuw hoefijzer, dat er nauwelijks een paar dagen aan kan zitten !

— Ik had dit bewijs niet eens meer nodig, mijnheer, bromde Tom Saymour tusschen de tanden. Als ik een opmerking mag maken, dan is het deze, dat wij nu niet anders meer te doen hebben, dan den kerel bij de strot te grijpen en te wurgen.

— Gij hebt gelijk, dat is inderdaad slechts een kleinigheid, zeide Raffles, terwijl hij uit zijn gebukte houding opstond. Maar als gij den man gewurgd hebt, weet gij de de verblijfplaats van uw verloofde nog altijd niet. Nog altijd een weinig te heet gebakerd, mijn waarde Saymour! Laten wij maar eerst trachten hier te worden aangesteld, dan kunnen wij de gangen van Hayfield volgen, en tenslotte zal hij wel genoodzaakt zijn, ons het verblijf van zijn nicht te verraden.

— Wie weet hoe lang dat kan duren !

— Daarvoor behoeft hij niet bevreesd te zijn, want als ik mij wel herinner, nadert de datum van haar meerderharigheid met snelle schreden, en voor dien tijd moet natuurlijk alles afgehandeld zijn. Hij moet haar toestemming tot een huwelijk hebben gegeven, waardoor zij vanzelf meerderjarig wordt, maar tevens het beheer van haar fortuin aan haar voogd overdraagt, of wel zij moet het stuk teekenen, waardoor zij een gedeelte van haar geld aan Hayfield schenkt of althans erkent, dat hij haar fortuin naar behooren heeft beheerd.

— En veronderstel nu eens, dat zij dat blijft weigeren ? vroeg Saymour driftig.

— In dat geval zou Hayfield misschien tot het uiterste gaan, want ik herhaal u dat hij voor niets terugdeinst, maar zoover zijn wij nog lang niet, en voor dien tijd zullen wij stellig haar verblijf hebben ontdekt. Zooveel huizen zijn er niet in dit gebied, die tot het landgoed behooren, of wij zullen, als het noodzakelijk mocht blijken, nog wel den tijd hebben, om ze allen te doorzoeken.

— Maar wie weet hoever hij haar heeft

weggesleept ! ging de jongeman voort, die zich blijkbaar niet wilde laten overtuigen.

Raffles wilde opnieuw antwoorden, toen de kleine deur open ging achter in den stal, en de breede figuur van den stalbaas verscheen.

Hij bleef een oogenblik verbaasd staan, kwam toen snel naar binnen en vroeg op barschen toon :

— Wat moet hij hier ? Wie zijt gij ?

— Neem mij niet kwalijk, patroon, begon Raffles, die onmiddellijk weder in zijn rol was. Een van de knechts zeide ons, dat wij u in den stal zouden vinden.

— Dan was die knecht een ezel. Wat wil je ?

— Ik wil hier in dienst komen, als het kan baas, en mijn maat ook ! antwoordde Raffles. Ik heb het werk bij de hand gehad, en op zoo'n groot goed is nog wel altijd iemand te gebruiken.

De stalbaas keek Raffles een oogenblik onderzoekend aan, monsterde zijn breede schouders en zijn gespierde handen, en zeide toen langzaam :

— Voor jou heb ik misschien werk, als je goed met paarden kunt omgaan, en niet drinkt ! Maar je kameraad kan zijn biezen wel pakken.

Saymour wilde een tegenwerping maken, misschien driftig uitvallen, maar Raffles stootte hem onmerkbaar aan, en zeide haastig :

— Dat is wel jammer, baas, maar misschien kan mijn maat wel ergens anders terecht. Hij is nog sterker dan ik, en van paarden weet hij ook alles af.

Saymour keek Raffles verwijtend aan, maar deze nam hem snel even terzijde alsof hij hem een boodschap had mede te geven en zeide op dringenden toon :

— Begeef u aanstonds weder naar Marsh Hall terug, ik ben half blij dat men u hier niet kan plaatsen, want gij zoudt werkelijk door uw drift nog alles bederven ! Gij zoudt bijvoorbeeld volstrekt niet weten, hoe gij de bewijzen in handen zoudt moeten krijgen van de knoeierijen van Reginald Hayfield met het fortuin van zijn nicht, en dat weet ik wel. Ik verzeker u dat ik niet stil zal zitten en nog hedenavond, misschien reeds vanmiddag zullen wij reeds veel meer weten dan nu ! Zoodra ik iets definitiefs heb kunnen ontdekken, loop ik natuurlijk weg om u te waarschuwen en laat de paarden de paarden.

— Gij vergt veel van mij, mijnheer Green,

maar ik gevoel dat het zoo wel het beste zal zijn, zeide Saymour zuchtend. Ik begrijp, dat ik hier niet tegen den wil van dien man daar kan blijven, want dat zou natuurlijk argwaan wekken. Vaarwel dan, of liever tot ziens! en ik hoop dat ik u reeds over eenige uren zal terugzien.

De beide mannen wisselden een krachtigen handdruk, en daarop verliet Saymour met haastige schreden den stal en het erf.

Raffles achtte het een geluk, dat de aandacht van den stalbaas bij zijn eigen persoon bepaald was, want Saymour had heelemaal vergeten wien hij voorstelde en liep als een heer en zeker niet als een stalknecht, in zijn haast om bij Charles Brand troost te zoeken.

Raffles kreeg zijn instructies en tien minuten later was hij bezig een der rijpaarden te roskammen, alsof hij zijn geheele leven niet anders gedaan had.

Maar ondertusschen gaf hij zijn oogen goed den kost.

Hij kon van de plaats waar hij het rijpaard behandelde, dat wil zeggen voor den grooten ingang van den stal, een groot gedeelte van het heerenhuis overzien en waarnemen, wat daar zooal voorviel, en zoo zag hij omstreeks half negen in den ochtend een knecht aankomen, die een zwaar motorrijwiel aan de hand voerde, waarmede hij voor de trappen van het bordes stil hield.

Een oogenblik later ging de breede voordeur open, en Sir Reginald Hayfield trad naar buiten, gekleed in een sportpak en bezig zijn handschoenen dicht te knoopen.

Hayfield hield het hoofd gebogen en scheen in diepe gedachten gezonken te zijn, toen hij de treden van het terras afdaalde.

Zijn wenkbrauwen waren gefronst en Raffles kon zelfs op dien afstand opmerken dat zijn gelaat zeer bleek was.

Hayfield besteeg het motorrijwiel, zei iets tegen den buigenden bediende, en reed weg.

— Voor het oogenblik kunnen wij gerust zijn, dat hij haar niet verder zal brengen, dan zij nu is, mompelde Raffles in zich zelf, want het rijwiel had geen achterzitting. Ik zou wel eens weten, wanneer de schurk van zijn nachtelijke expeditie is teruggekeerd!

Dit had Raffles met een paar handige vragen

spoedig ontdekt, want het bleek dat het rijtuigpaard met het nieuwe hoefijzer juist een kwartier voor hij kwam in den stalwasteruggebracht.

En tevens vernam Raffles, dat men Robert Parker met het jachtwagentje had zien wegrijden, zeer vroeg in den vorigen avond, terwijl Hayfield er mede was teruggekeerd.

— En dat schijnt niemand hier iets b'ijzonder te vinden! bromde Raffles in zichzelf. Nu, de Justitie zal er bij de ondervraging van de getuigen wel anders over denken!

Toen Raffles ongeveer een uur gewerkt had, zag hij kans het heerenhuis binnen te gaan, zonder dat er acht op werd geslagen.

Hij was voornemens, indien hij een der bedienden mocht tegenkomen, stoutweg te verklaren, dat hij zijn nieuwen meester persoonlijk wilde spreken, maar het geheele huis leek wel uitgestorven te zijn, hij kwam althans niemand tegen.

Pas later vernam Raffles, waaraan hij deze gelukkige omstandigheid te danken had, want even voor hij het huis langs den achterkant binnentrad, was een koddebeier verschrikt komen zeggen, dat men het lijk van Robert Parker aan den kant van eeneenzamenweg had gevonden met een kogelgat in de borst.

De butler had de boodschap in ontvangst genomen, en onmiddellijk was het geheele dienstpersoneel in rep en roer en te hoop geloopt in de dienstkamer, waar men het geval druk besprak, toen Raffles zonder te worden lastig gevallen, snel door de breede gangen liep en regelrecht naar de werkkamer van Sir Hayfield, waarvan hij zich de ligging door eenige onschuldige vragen had weten uit te duiden.

Hij aarzelde geen oogenblik, maar trad haastig binnen en liep vlug toe op het prachtige bureau-minister, dat in een groote nis stond.

Met onbegrijpelijke vlugheid, slechts verkregen door een jarenlange practijk, trok Raffles achtereenvolgens alle laden open en forceerde in enkele seconden diegenen, die gesloten waren.

In een daarvan vond hij een windpistool, hetwelk hij in zijn zak liet glijden, in een tweede een aantal papieren met cijfers overdekt, en een briefwisseling met den kassier van Hayfield.

Dit alles volgde den weg van het pistool, terwijl Raffles voldaan in zichzelf bromde:

— Nu wij dit eenmaal hebben, zal onze

vriend wel zoo verstandig zijn, ons aanstonds het verblijf van Miss Dayton aan te wijzen, want het is voldoende, om hem ongerekend den manslag op den rentmeester, voor een vijftal jaren achter de tralies te helpen.

Maar juist op dit oogenblik ving het scherpe oor van Raffles eenig gerucht op en hij had maar juist den tijd om het vertrek te verlaten, zich niet verder bekommerend om het bureau, waarvan verscheidene laden open waren blijven staan.

Het was hoog tijd, want juist toen hij een hoek van de gang was omgegaan, naderde van de andere zijde de butler.

Raffles verliet het groot heerenhuis weder aan de achterzijde, en liet de schrobbeering van den stalbaas wegens zijn afwezigheid geduldig en onderworpen langs zich heen gaan.

Hij was voornemens de terugkomst van den trouweloozen voogd eenvoudig af te wachten, en hem dan tegemoet te treden, met de bewijzen van zijn bedrog in de eene hand en met het windpistool in de andere, en hem aanstonds in overweging te geven, het verblijf van het jonge meisje aan te wijzen, daar hij overtuigd was dat de schurk, nu hij zich ontmaskerd zag, zijn schuld zeker niet noodeloos zou willen verzwaren.

En toch bleek Raffles in dit opzicht zich in zijn berekeningen vergist te hebben, want het werd twee uur, en nog was Hayfield niet terug gekeerd.

Door voorzichtig hier en daar te vragen, vernam Raffles, dat hij met zijn motorrijwiel naar Londen was vertrokken en pas tegen dinertijd werd terugverwacht.

Het besluit van Raffles was genomen.

Zonder een andere verklaring, dan dat het werk hem niet beviel, verliet Raffles het landgoed en spoedde zich in allerijl naar Marsh Hall, teneinde Tom Saymour, die waarschijnlijk in groote ongerustheid zou verkeerren, van zijn ontdekkingen op de hoogte te brengen.

Hij vond hem in gezelschap van Charles op het platte dak gezeten en hij werd met een schreeuw van blijdschap en opluchting ontvangen.

En de jonge man trok hem de woorden bijna uit den mond, toen hij het verhaal deed van zijn ontdekking, en hem de papieren toonde, welke

hij in het bureau ministre gevonden had, benevens het windpistool, waarmede de daad gepleegd moest zijn.

Toen hij zijn verhaal beëindigd had, waarnaar Saymour en Charles met de grootste aandacht geluisterd hadden, terwijl de oogen van den jongen minnaar van hoop en blijdschap schitterden, besloot hij, terwijl hij Saymour een eigenaardigen blik toewierp:

— Misschien hebt gij wel eenige bedenkingen tegen de wijze, waarop ik in het bezit ben geraakt van deze voor u zoo kostbare voorwerpen?

De jonge man keek Raffles een oogenblik peinzend aan en antwoordde toen aarzelend:

— Misschien is het wel niet geheel en al in orde, maar....

— Ik verzeker u, dat het volstrekt niet in orde is, mijn waarde, gaf Raffles hem kalm te kennen. Ik geloof echter, dat gij er verstandig aan zult doen, u daarom maar niet te bekommeren, de hoofdzaak is, dat uw verloofde bevrijd wordt en dat die schurk van een Hayfield loon naar werken krijgt!

— Ik ben blij, dat gij het zoo opvat, mijnheer! riep Saymour uit, terwijl hij de hand van Raffles greep en die drukte, alsof hij ze wilde verbrijzelen.

— Ik had natuurlijk de terugkomst van Hayfield wel alleen kunnen afwachten, maar ik acht het beter, als gij mij vergezelt en zoo mogelijk ook mijn vriend hier. Hij wordt tegen het etensuur terug verwacht! En zeg mij nu eens wat gij hier in dien tijd hebt gedaan?

— Niets anders dan met onzen kijker den omtrek afgezocht! antwoordde Charles.

— En heb je iets ontdekt?

— Niets! Wij hebben alleen op den weg naar Londen een motorrijder snel zien wegrijden!

— Welke kleur had dat rijwiel?

— Vuurrood!

— Dan is het Hayfield geweest! Kun je van hier af zijn landgoed niet zien?

— Wel de daken, maar de rest is achter een groep boomen verborgen. Maar daarentegen zijn er van hier af heel wat andere huizen te zien, en heel wat wegen die er langs leiden. Maar bovendien hebben wij iets zeer belangwekkends waargenomen, wij hebben gezien, hoe de politie het lichaam van den gedooden rentmeester

heeft gevonden en weggehaald!

— Kon je niet zien waarheen?

— Ja, het werd in een met paarden bespannen wagen in de richting van Orpington vervoerd.

— Waren er veel nieuwsgierigen?

— Er was een boer, en dat was alles!

— Dan moet die eene boer het op het landgoed zijn komen vertellen! riep Raffles uit.

Plotseling slaakte Saymour een kreet, wees met uitgestrekte vinger in de verte, en bracht toen zijn oog aan den grooten kijker, die op zijn voetstuk gemakkelijk beweegbaar was.

Charles volgde de richting van zijn blik en riep uit:

— Daar komt de motorrijder weer aan!

— Wat is dat? Nu reeds? riep Raffles ongerust uit.

— Het is een rood gelakt rijwiel, mijnheer! schreeuwde Saymour. Zie, nu verdwijnt hij reeds achter de boomgroep! Hij zal nu al wel reeds thuis zijn! Zullen wij er niet aanstonds op af gaan?

— Ongetwijfeld! antwoordde Raffles vastberaden. Wij moeten het er nu op wagen, want hij is in staat tot een wanhoopsdaad als hij zijn geplunderde schrijftafel ziet. Ik bedenk daar eensklaps dat ik niet den tijd heb gevonden alle laden weer te sluiten, zoodat hij onmiddellijk moet zien, dat er onbevoegden in het meubel gesnuffeld hebben. Blijf jij hier, Charles en houdt het huis in het oog voor zoover dat mogelijk is, terwijl wij ons gaan voorbereiden. Ik moet even deze vermomming afleggen.

Haastig begaf Raffles zich naar zijn slaapkamer, om zich te ontdoen van zijn verkleeding, maar nauwelijks was dit geschied, of Charles kwam de trap af stormen en schreeuwde:

— Hij heeft het huis weder verlaten, Edward!

— Te voet?

— Neen, in een auto!

— Waar is Saymour?

— Hij is op het dak gebleven!

De twee mannen stormden weder naar boven en zagen hoe de jonge man met doodsbleek gelaat door den kijker een auto volgde, die zooeven achter de boomgroep te voorschijn was gekomen, en nu als een klein stipje op den donkeren weg zichtbaar was, die in oostelijke richting liep.

— Waar gaat hij nu heen, voor den duivel? schreeuwde Charles opgewonden. O, ik zie het al, naar dat kleine huis, aan het begin van het moeras, je kunt het witte dak zelfs met het bloote oog vrij duidelijk zien, nu het weder zoo buitengewoon helder is.

— En loopt die weg nog verder?

— Neen!

— Hij moet dus denzelfden weg terugkomen?

— Ongetwijfeld, anders zou hij in het moeras terecht komen. Maar de weg splitst zich in tweeën, een tak gaat naar Orpington, de andere in de richting van Londen!

— Luister dan goed, Charles, zeide Raffles met een trek van sombre vastberadenheid op de lippen. Ik vermoed wat er gebeurd is. De schurk heeft alles ontdekt, en zet nu alles op een kaart. In dat kleine huis, met dat witte dak, dat tot het landgoed behoort, heeft hij zeer waarschijnlijk Miss Grace opgesloten, daar hij immers niet verder kan rijden. Hij zal nu een laatste poging willen wagen, door haar te ontvoeren naar een plek die veiliger voor hem is, na hetgeen hier is voorgevallen. Wij gaan nu onmiddellijk onze paarden zadelen, want er moet gehandeld worden en zullen beneden wachten. Zoodra je van je observatiepost af ziet, welchen weg hij inslaat, roep het ons toe!

Zonder een woord te spreken, ijlden Saymour en Raffles weder naar beneden en zadelden met behulp van James in allerijl de twee snelle paarden.

Zij stegen op en wachtten voor het huis.

Het duurde tien minuten voor Charles zich over den rand van het dak boog en schreeuwde:

— — Hij volgt den weg naar Londen, er zitten nu twee personen in de auto in plaats van één.

Zonder tijd te verliezen gaven de beide mannen hun paarden de sporen, en galoppeerden in razende vaart over den weg, die zich ongeveer een kilometer verder zou vereenigen met den breeden weg, die naar Londen voert, en die zooals steeds geheel verlaten was.

De paarden vlogen als een wervelwind over den weg, maar toch bereikten zij het kruispunt juist even nadat de auto daar voorbij was gereden, het voertuig reed een honderdtal meter voor hen.

Maar de weg maakte hier veel krommingen,

waardoor de bestuurder van de auto welgenoodzaakt was, zijn vaart te matigen.

Hij scheen zich trouwens nog van geen gevaar bewust.

Maar bij een zeer scherpe bocht, en toen hij toevallig terzijde keek zag hij zijn achtervolgers op nauwelijks 10 meter achter zich!

Naast hem zat een vrouw, of liever zij lag half tegen den bestuurder aan geleund, wellicht bewusteloos of verdoofd.

Raffles spoorde zijn paard tot den uitersten spoed aan en het edele dier vloog als een peil uit den boog, snuivend en met schuim overdekt, over den weg.

Nu was het paard naast de auto, maar Hayfield scheen niet van toegeven te willen weten.

Zijn gelaat was akelig vertrokken en nu en dan liet hij een vreeselijke verwensching hooren.

Aanstands zou de weg zich verbreed en zou er een lang recht einde volgen en Raffles wist wel dat hij het dan niet lang tegen de auto zou kunnen volhouden.

Hij aarzelde dus niet.

Zich zoo ver mogelijk terzijde bukkend en met de linkerhand zijn paard besturend, greep hij met zijn sterken rechterarm en het meisje in de auto om het middel en tilde haar met een zwaai uit de auto voor zich op het paard!

Maar bijna tegelijkertijd had er iets anders plaats.

Krankzinnig van woede, had Saymour zijn paard vlak achter dat van Raffles eveneens naast de auto gebracht, en met een sprong als van een acrobaat wierp hij zich van den rug van het hollende dier in de voortsnellende auto en stortte zich op Hayfield.

De weg liep hier over een hoogen heuvel, en aan weerszijden liepen de hellingen zeer steil omlaag.

Hayfield, zich zoo onverwachts aangevallen ziende, uitte een kreet als van een wild dier, en trachtte zich te verdedigen tegende handen, welke hij aan zijn hals voelde.

En daarbij liet hij onwillekeurig even het stuurwiel los.

De wagen maakte een vreeselijke slinging, het rechter voorwiel liep van den weg, daarna het linker, de wagen kantelde, en viel met luid gekraak, dat ver in het rond verneembaar was, in het dal te pletter.

Op het allerlaatste oogenblik en met een wanhopigen sprong had Saymour zich in veiligheid weten te brengen en lag nu hijgend op den weg, terwijl Raffles, die zijn paard had ingehouden en het bewustelooze, jonge meisje behoedzaam op den grond had laten glijden, was afgestegen en zich over hem heen boog.

Maar daar beneden lag de schurkachtige voogd met verpletterde leden, onder de overblijfselen van zijn auto.

De volgende aflevering bevat:

Het vliegende menschentrio.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885